YIL: 1 SAYI: 1 NİSAN 2023 AYLIK KÜLTÜR, SANAT VE AKTÜEL DERGİ

ÇAYDAÇIRA

2980-1435

HOLLANDA'DA BİR GAKGO

Elazığ'ın Unutulan Atlı Sporu…

Türk Dünyası Ödülleri Sahiplerini Buldu

Türk Sinemasının Arşivi Sami Şekeroğlu

Elazığ'da İlk Oda Tiyatrosu…

AYLIK KÜLTÜR, SANAT VE AKTÜEL DERGİ
ÇAYDAÇIRA

AYLIK KÜLTÜR-SANAT VE AKTÜEL DERGİ
YIL: 1 SAYI: 1 FİYATI: 50 TL NİSAN-2023

İMTİYAZ SAHİBİ ve
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ:
YÜCEL ÇAKMAK
cakmakyucel@gmail.com

İSSN: 2980-1435

KATKIDA BULUNANLAR:
İ. EKREM KATI (ELAZIĞ)
MURAT SEVİNÇ (İSTANBUL)
AHMET BULUT (ELAZIĞ)
BİLAL CİVELEK (İSTANBUL)
ŞERİF AYDEMİR (İSTANBUL)
OYA ORHAN (ELAZIĞ)
İLHAN KILIÇ (ALMANYA)
FİKRİYE SUSAM (ÇANAKKALE)
BEDRİ YÜCEL (ELAZIĞ)
FATİH BAYGELDİ (KKTC)
MEHTAP ÖZER SEYRAN (ELAZIĞ)

ADRES:
Gazi Caddesi No: 36 Yüce Pasajı Kat 4
ELAZIĞ

BASKI
Meteksan
Matbaacılık Teknik
San. Tic. A.Ş
Beytepe Köyü Yolu No:3 06800
Bilkent / Ankara
Tel: 0312 266 44 10

YÜCEL ÇAKMAK

MERHABA

On bir Ayın Sultanını buruk bir hüzünle karşıladık. Asrın depreminin yaralarını sararken **Ramazan** ayına da girmiş bulunmaktayız.

Ramazan ayı, ruhumuza huzur veren, manevi hayatımızda bizi ileriye götüren bir aydır. Bu mübarek ayın her gününü en iyi şekilde değerlendirerek, hepimizin günahlarından arınmasını dilerim. **Ramazan ayınız mübarek olsun.**

Sevgili Çaydaçıra Ailesi, dergimiz artık baskılı olarak yayınlanacak. Dijitalden baskıya geçen dergimiz mecburen yeniden **"Sayı 1"** diyecek. 27 sayımız dijital olan dergimizi bundan böyle abone sistemiyle takip edeceksiniz. Dergimizi yine sizlere dijital olarak göndereceğiz. İsteyene de adreslerine baskılı olarak göndereceğiz. Adresimiz ve abone bilgilerini sizlerle paylaşacağız.

Abone olmak isteyenler, 1 yıllık abone bedeli olan 600 TL'yi **Vakıflar Bankası TR73 0001 5001 5800 7306 2428 13** Yücel Çakmak hesabına yatırıp, dekont ve adresle birlikte cakmakyucel@gmail.com veya 553 2533090 nolu numaradan watsapp'dan gönderebilirler.

Eşo Diyeze de aramıza katıldı. **Dındik Mizah Dergisi**'nde **Murat Sevinç** abimizin çizgileriyle ve fıkralarımla aramıza katılan **Eşo Diyeze** artık **Çaydaçıra Ailesi**'ne katıldı. Şimdilik Eşo Diyeze'nin eski maceralarını yayınlayacağız. İlerleyen zamanlarda yeni fıkralarını da yayınlayacağız.

Almanya temsilcimiz Kıymetli Yazar Arkadaşımız **İlhan Kılıç**, dergimiz için **Hollanda**'dan İş İnsan **Resul Özdemir** ile güzel bir röportaj hazırlamış. Böyle bir Elazığlı İş İnsanı tanıdığımız için şahsen onur duydum.

Elazığ'ın unutulan bir değerini bir ata sporunu daha gündeme getiriyoruz. **Atlı Sporumuz Cirit'i** sizlere hatırlatıyoruz. Umarız bu sporumuz yeniden canlanır.

Prof. Dr. Melih Boydak'ın kaleminden**; "Elazığ'da Ramazan Topu Ve Müzikle Özdeşleşen Sahur Geleneği"**… Bu güzel yazı sizi yine eski Ramazanlara götürecek.

YOLCU

Göğsünde tarihin damgası varsa
Doğudan gel bu yol Ferhat yoludur
Aşıp Çalkavur'u in beyaz Kars'a
Bu yer Cenk ülkesi Gazi ilidir.

Bir geçit bul da in Karadeniz'e
Koş sana kol açsın Trabzon Rize
Çırpınan dalgalar gibi diz dize
Bu bıçkın uşaklar horon selidir.

Ufukda dadaşlar bar tutar gibi
Gülümser her yüz dost gibi yar gibi
Erzurum yol kesen bir diyar gibi
Sanki Köroğlu'nun Çamlıbel'idir.

Harput'dan aş yolcu Elazığ'a gel
Yüz çayda çıra ile saz dinle tel tel
Duyduğun bu günün bestesi değil
Tarihden esen bir seher yelidir.

Doğunun kızı bir işlenmiş Altın
Kah Bacı Kah Anne katı Nine hatun
Bu gülen yüzlere yüz alkış tutun
Bunlar can bağının gonca gülüdür.

Irkımın şan yurdu yiğitlik uğru
Trabzon Erzurum Harput Kars Ağrı
Yol çan doğudan batıya doğru
Cengi rakseden bir yigit koludur.

FİKRET MEMİŞOĞLU

Elazığ'ın Taş Binaları

İlimizde bulunan Eski Hükümet Konağı, Öğretmenevi, PTT Başmüdürlüğü ve Atatürk İlkokulu binası ayakta dimdik durarak, tarihle günümüz arasında köprü oluyorlar.

Yücel ÇAKMAK

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Ülkemizde yaşanan yıkıcı depremler sonucu yıkılan binlerce binalara rağmen birçok ilde olduğu gibi Elazığ'da da bulunan taş binalar yüzyıla yakın bir süredir ayakta duruyor. Elazığ şehir merkezinde bulunan bu taş yapımı binalar değerlendirilmeyi bekliyorlar.

Eski Hükümet Konağı

Elazığ ili, Merkez, Gazi Caddesi, Çarşı Mahallesi'nde bulunan Elazığ Eski Hükümet Konağı, dönemin valisi Enis Paşa tarafından 1896 yılında Hükümet Konağı olarak yaptırılmıştır. Ulusal Mimarlık üslubunun Elazığ'daki ilk örneklerinden olan Eski Hükümet Konağı son Osmanlı Dönemi'ne güzel bir örnek teşkil eden ender mimari eserlerden biridir. Bodrum, zemin ve 1. kattan oluşan bina üç katlıdır.

Eski Hükümet Konağı, Eski Eserler ve Anıtlar Yüksek Kurulunun 14.04.1973 tarih ve 7109 sayılı kararı ile taşınmaz kültür varlığı olarak tescillenmiştir. 28.03.1985 tarih ve 814 sayılı kararla ikinci kez tescil edilmiştir. Elazığ Eski Hükümet Konağı'na ait Rölöve, Restitüsyon, Restorasyon ve Çevre Düzenleme ve Uygulama Projeleri Diyarbakır Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Bölge Kurulu tarafından 12.04.2006 tarih ve 704 sayılı karar no'su ile onaylanmıştır.

İnşa edildiği dönemden 1984 yılına kadar Elazığ Hükümet Konağı olarak kullanılan yapı, 2002 yılına kadar Polis Karakolu, 2006 yılına kadar polis noktası, 2007- 2009 yılları arasında restore edildikten sonra da bir müddet sergi ve galeri salonu olarak kullanılmış olup günümüzde Kent Müzesi olarak planlaması yapılıyor.

Halkevi (Öğretmenevi) Binası

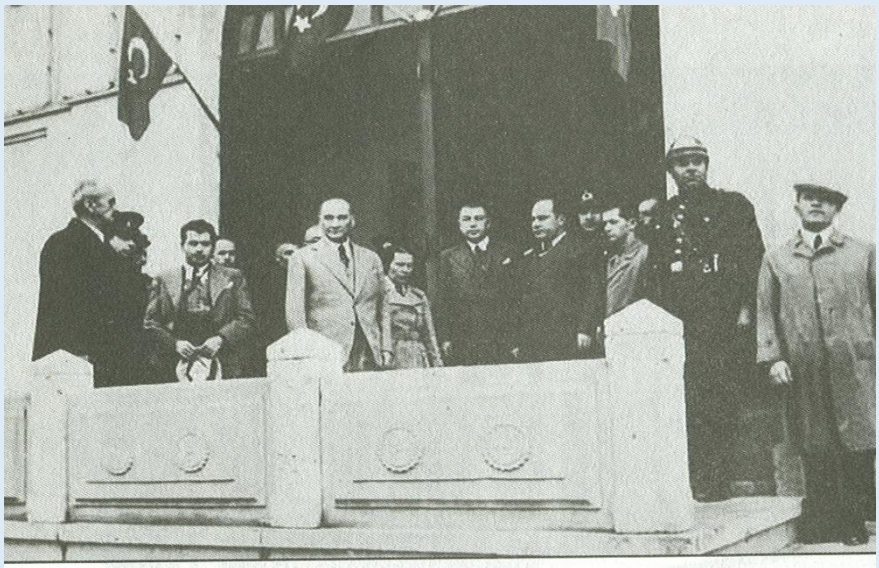
Yapımı 1934 yılında tamamlanan halkevi binası, son olarak Öğretmenevi olarak kullanılıyordu. Yapımı öncelikle bitirilen Cumhuriyet Meydanı ve Atatürk Heykeli'nin ardından, 23 Şubat 1934 Cuma günü Halkevi olarak açılmıştı. Binanın inşasında zamandan kazanmak taş ustalarıyla ve taşların yontulmasıyla zaman geçirmemek için Harput Mezarlığında ki tarihi mezar taşları kullanılmıştı. Binanın 3 ay içinde duvarlar yükselmiş çatı betonları atılacak duruma gelmişti.

Cumhuriyet Meydanı ise 100X60 ebadında 1933 yılında bitirilmiştir. Modern anlamda şehirciliğin gelişmesinde bu meydan ve bulvarlar etkili olmuş ve Harput'tan sonra yeni kurulan Cumhuriyet Şehri Elazığ'a yeni bir mimari akım hakim olmaya başlamıştı. Halkevi, Kız Öğretmen Okulu ve son olarak da Öğretmenevi olarak kullanılan bina şu an atıl durumda bekliyor.

PTT Başmüdürlük Binası

Başmüdürlük binası Elazığ ili merkez de Akpınar mahallesinde kuzey-güney yönü doğrultusunda "U" plan şemasında konumlandırılmıştır. Devlet otoritesini yansıtmayı amaçlayan, anıtsal ölçekli, simetrik düzenlenmiş uzun kütleleri, uzun koridorlara açılan mekanları ile plan olarak dönem mimarisine uygunluk göstermektedir. 1936-1938 yıllarında 4. Umumi Müfettişlik Binası olarak inşa edilen yapı 1948 yılından sonra 10. Piyade tümen komutanlığı karargâh binası ve askeri hastane olarak kullanılmıştır. 7 Eylül 1992 yılında PTT' ye devredilen bina o günden bu tarihe kadar Başmüdürlük Binası olarak hizmet vermektedir. Mimari gelişimi açısından ele alacak olursak, yapı iç donatıları, merdiven

Atatürk Elazığ'daki 4. Umum Müfettişlik binasından çıkarken

yerleşimleri ve malzeme kullanımı ile hem 1. Ulusal Mimari Üslup' dan etkilenmiş hem de neo-klasik yapıların sıralı pencere düzenleri, anıtsal girişi, U planı, mekanların dizilişi ile Ankara'nın kamu yapılarından esinlenilerek inşa edilmiş bir Erken Cumhuriyet yapısıdır.

Atatürk İlkokulu

Okulumuzun temeli, Vali Tevfik Sırrı GÜR tarafından, 1934 yılında atılmış, İnşaat 3 yılda tamamlanarak, 1937 yılında öğretime açılmıştır.
Okulumuz, ilimizin en güzel ve merkezi yerinde Bosna-Hersek Bulvarı ile Çarşı Mahallesi'nin batıya doğru uzanan sınır şeridi üzerinde kurulmuştur.
Okulumuz 1945 yılında ve aynı binada olmak üzere Altınova adını alan başka bir okulla birlikte ikili öğretim şekliyle çalışmalarına devam etmiş, bu faaliyetlerinin 1960 yılının sonuna kadar sürdürmüştür. 1960- 1961 öğretim yılı 1. Kanaat döneminden sonra, Altınova okulu kapatılarak tüm öğrenci ve diğer personel kadrosu ile Atatürk İlkokulu bağımsız olarak verimli çalışmalarını tek başına sürdürmüştür. Okul binası 2 katlı yığma taştan yapılmış, 19 derslik, 2 Bilgi Teknoloji sınıfı, 1 Fen ve Teknoloji Laboratuvarından oluşmaktadır. Okul son deprem sonrası tedbir amaçlı olarak boşatılmıştır.

EGEELDERFED'de Nöbet Değişimi

ÇAYDAÇIRA/İZMİR

Ege Elazığ Dernekler Federasyonu 3. olağan genel kurulu yapıldı. Daha önce sağlık sorunları nedeniyle aday olmayacağını açıklayan mevcut Başkan Nejat Ak'ın yerine genel kurulda Metin Karataş, başkanlığa seçildi.

2019 yılında İzmir'de kurulan Ege Elazığ Dernekler Federasyonu, 3. olağan genel kurulunu gerçekleştirdi. Ege Elazığ Dernekler Federasyonu Başkanı Nejat Ak, sağlık sorunları nedeniyle yapılan genel kurulda aday olmazken; tek liste ile gidilen genel kurulda Metin Karataş başkanlığa seçildi.

Federasyon olarak yaptıkları çalışmalar ile ilgili bilgi veren Eski Ege ELDERFED Başkanı Nejat Ak, Elazığ Ahcik Türküsünün filminin çekilmesinin hayali olduğunu ifade etti. Projede gelinen son durumu paylaştı.

Eski Ege Elazığ Dernekler Federasyonu Başkanı Nejat Ak, bugüne kadar kendilerine destek olanlara teşekkür etti.

Ege Elazığ Dernekler Federasyonu Başkanı Metin Karataş, devraldıkları bayrağı daha iyi yerlere taşıyacağını sözünü verdi.

Küçük yaşlarda semt pazarlarında limon maydanoz satarak iş hayatının zirvesine çıkan Elazığlı İş İnsanı Resul Özdemir, Hollanda'nın sayılı iş insanlarından…

Hollanda'da Bir Gakgo…

"Elazığ'ın plaka numarası 23, İstanbul'a giriş tarihim 23 Haziran, Kızımın doğum tarihi 23, aynı zamanda aday adaylığımın ilk numarası 23. Dolayısıyla 23 rakamı benim uğur sayım oldu."

ÇAYDAÇIRA/HOLLANDA

Hollanda'da birçok önemli projelere imza atan Resul Özdemir, siyasetten medyaya ekonomiden birçok alanda başarılı çalışmalarıyla adından söz ettirmeye devam ediyor.

İLHAN KILIÇ

Aslen Elazığlı olan başarılı iş insanı Resul Özdemir ile Hollanda ya gelişinden siyasette atılmasına medya da yaptığı görevinden tutunda da birçok projesi üzerine çok özel bir söyleşi hazırladık.

Resul Özdemir kimdir?

1971 Elazığ Karakoçan doğumluyum. 22 günlük iken babam vefat ettiği için babasız büyüdüm. İlkokulu Karakoçan'da orta ve liseyi İstanbul'da tamamladım. 1989 yılında Türkiye'de Üniversite sınavlarına girdikten sonra sınavı kazanamamış gözüyle bakarak Hollanda'ya geldim.

Daha sonra 6 ay niyetiyle Avrupa'ya geldim ancak ilk etapta beş yıl kaldım. Avrupa'ya geldiğim o yıllarda kardeşlerim abilerim ticaretle, fırın işiyle uğraşıyorlardı. O dönemde ticarette farklı boyut kazanmaları kurumsallaşmaları için elimden geleni yaptım.

Hollanda'ya geldikten sonra neler yaşadınız?

Ben İstanbul'da iken aynı zamanda konstrüksiyon işlerine de girmiştim ve bir hayli ticari ve yönetim tecrübem vardı. Burada gördüm ki bu konuda bilgi eksikliği vardı çoğu işi girişimcilik ruhuyla yapıyordu. Bu münasebetle özellikle Türk şirketlerinin kendilerini geliştiremediklerini fark ettim. Özellikle uitzendbureau sayısı oldukça fazlaydı ve bu oldukça revaçta idi. Bu sistemle yanlış adım atıldığını kendilerine söylemeye çalıştım. Yaptıkları bu işin kurumsallaştırılması önerisinde bulundum. Özellikle firmalara üst düzey yönetici istihdam edilmesi gerektiği konusunda ısrarla tavsiyelerde bulunuyordum, nedeni ise genelde aile şirketi olması hasebiyle iyi yönetilmiyorlardı. Şirketlerin büyütülüp tamamen aile şirketi görünümünden çıkartılmasını tavsiye ettim. Ancak üzülerek söylemek istiyorum ki uitzendbureau yöneticileri, acaba Resul kendine iş mi arıyor, kendine bir pozisyon mu edinmek istiyor, düşüncesiyle benim bu önerime pek sıcak bakmadılar. O dönemlerde milyonlarca ciro yapan birçok uitzendbureau kısa bir zaman içerisinde patır patır dökülüp, iflas yaşamaya başladılar. Çünkü kurumsal olamadılar, profesyonel hareket edemediler. Şu an görüyorum ki birçoğu acınacak durumda ve ben bu insanlara gerçekten üzülüyorum.

Ben burada lisan öğrenmek için okula gittim. Madem buraya geldim, buranın dilini de öğrenmem gerekir diye. 3 ay gibi kısa bir zamanda Hollandacayı normal şekilde öğrendim. Lisanı öğrenince özgüvenim de arttı. Hep kendi ayaklarım üstünde durmaya çalıştım, kardeşlerimden dahi yardım almadan bir şeyler yapmaya çalıştım.

Hollandaca kursundan sonra eğitime devam ettiniz mi?

Hayır, maalesef eğitime devam edemedim. Direk iş hayatına atıldım. Öyle ki 4 buçuk yıl bahçe sektöründe çalıştım. Hep kendi kazandıklarımla bugünlere geldim. Hatta küçük yaşlarda semt pazarlarında limon maydanoz satarak kazancımı elde ettim. Ilk etapta Hollanda'da başladığım seracılık sektöründen ayrılıp Den Haag'da tramvay şirketine girdim. Maalesef söz konusu ilk çalıştığım bu şirkette (Sera sektöründe) fazla çalışamadım çünkü şirket iflas etmişti. Daha sonra HTM'yi tercih ettim. Burada yaklaşık 3 buçuk yıl kadar kontrolörlük yaptım. Bu işlerin yanı sıra aynı zamanda ticari çalışmalara da ağırlık veriyordum. Öyle ki kendi uitzendbureau'mu (Recor loonbedrijf) 1999'da kurmuştum. Tek bir işle yetinmedim yanında bir başka iş kurarak ikisini birlikte yürütmeye çalıştım. (Recor Holding B.V.) Uitzendbureau alanında yaklaşık üç buçuk yıl kadar aktif oldum.

Siyasi yaşamınızdan bahseder misiniz?

Ticareti bir kenara bırakıp siyasete girmeye karar verdim ve bu tarihte Recor Loonbedrif'i yeğenime devrettim. Çünkü Ticaret ve siyasetin yan yana olmayacağı bilinciyle bunu yaptım. Türkiye'den ilk geldiğim yıllarda üzülerek söylemek gerekirse buradaki toplumumuzun yeterince dil bilmemesi haklarını savunamaması sorununu gözlemlediğim için siyasete girmemin gerektiğini anladım. Siyaset yoluyla insanlarımıza faydalı olabileceğim kanaatine vardım.

1998'de karar aldım ve çevremde büyüklerime danışarak siyasete girmek istediğimi kendileri ile paylaştım onlar da sağ olsunlar bana destek oldular ve bu durum bana adeta itici güç oldu. Daha sonra Sosyal Demokrat İşçi Partisi'ne (PvdA) üye oldum. Parti içerisinde farklı departmanlarda görevler yaptım tecrübe edindim.

2002 yılında yerel seçimlerde Den Haag'dan aday adayı olacaktım ancak tabir yerindeyse aynı partiden bir başka Türk adayın seçilebilmesi adına ben fedakârlık yaptım. Daha sonra da ben eyalet seçimlerine aday olmaya karar verdim.

2003 eyalet seçimlerinde Pvda'dan aday oldum. O dönem aslında ben bu eyalet seçimlerine katılıp aday olmayı düşünmüyordum. Çevremdeki insanların (Özellikle eşimin) desteği ve teşvikiyle aday oldum. O dönemde eyalet seçimlerinde aday olan başka Türk yoktu. Sadece Bekir Cebeci ile birlikte aday olduk. İlk olduğumuz için acaba başarabilir miyiz endişesi taşıyor idim. Çünkü yeterli desteği almayıp seçilememe riski ve ihtimaline karşın ben doğrusu aday olma isteğinde değildim. Aynı zamanda seçilip başarılı olamaz isem kuşkusu da vardı.

23 uğur sayısı

"Elazığ'ın plaka numarası 23, İstanbul'a giriş tarihim 23 Haziran, Kızımın doğum tarihi 23, aynı zamanda aday adaylığımın ilk numarası 23. Dolayısıyla 23 rakamı benim uğur sayım oldu.

Sağ olsun eşim bana büyük destek oldu, her daim arkamda oldu. Ben şu an arkama dönüp baktığım zaman gerçekten ailemi ihmal ettiğimi çok iyi görüyorum. Dolayısıyla eşim bana hiç bir zaman köstek olmayıp aksine sürekli destek oldu.

Eyalet seçimlerine iki defa katıldım ve 2 dönem görev yaptım. Bekir Bey ile daha önce birlikte ilk dönemimde aday olmuştuk fakat Bekir Bey emekli olup siyasete devam etmeyeceğini söyledi ve adaylıktan çekildiğinde ki o dönemde partim adına o kadar çok öneri verdim ki hiçbir zaman ismimi öne çıkarmadım. Hep sürekli partimden başka arkadaşların isimlerini önergelerimin altına imza olarak yazdırdım. Yılsonunda meclisteki genel toplantıda kimin ne yaptığı konuşulduğu masaya yatırıldığı esnada birçok öneriye kendim hazırlayıp sormama rağmen başka isimle meclise getirildiği için adeta ben hiç önerge sunmamış pozisyonuna düşürdüler. O anda anladım ki siyaset bu şekilde yapılmıyor.
Daha sonra Bekir abi ile oturup bir karara vardık. Sağ olsun kendisi benim ön plana çıkmamı önerdi ve o dönemi çok rahat ve başarılı şekilde yerine getirdim. Daha sonra 2. dönemde Bekir abi aday olmadı ve ben yalnız kaldım. Daha sonra bende 2010 yılında Parti'den ayrıldım. 2010 senesinde İşçi Partisi gerçek politikasından (Sosyal Demokratlık çizgisinden) uzaklaştığı için bende İşçi Partisi'nden istifa ettim. 2010 senesinde Tweede Kamer seçimlerinde Bekir abi ile birlikte aday olduk. Tabii parti o dönemde gündemde olan Ermeni meselesiyle alakalı bizlere mail gönderdi. Soykırım oldu diye partimiz bizim imza atmamızı istedi. Biz de Bekir abi ile tabii ki buna hayır dedik. Ondan sonra da tabii adaylığımız kabul olmadı. 3. dönem içinde ise benim siyasi liderliğimde parti kurduk.
O dönem Bekir Cebeci Bey ve diğer arkadaşlarla istişare sonucu Demokratlar Birliği adında parti kurduk (Unie van Democraten). Öyle ki 3 ay içerisinde partiyi kurduk, tüzük çalışmasını yaptık ve adayları belirledik ve 2011 yılındaki eyalet seçimlerine katıldık, maalesef çok az bir oyla seçimi kaybettik.”

Recor Zorg tam olarak hangi tarihte kuruldu Gelinen nokta nedir Personel sayımız nedir Kaç tane şubeniz var?

Recor Zorg’u 2013 yılında kurduk. Recor Zorg’u kurduğumuzda ilk etapta amaç poliklinik kurmaktı. Yaklaşık bir buçuk yıl kadar yapmış olduğumuz çalışmalar sonucunda ekonomik olarak bunu karşılayamayacağımızı anladık. Daha sonra alanı değiştirme suretiyle bakım ve rehabilitasyon alanına ağırlık verdik. O alanda çalışmalar başlattık.
Halen o tarihten bu yana evde hasta bakımı, tedavisi ve rehabilitasyonu yapıyoruz. Poliklinik meselesi hala rüyamız, inşallah bu projemizi pek yakında hayata geçirmeyi istiyoruz. Şayet bu projemiz ileride gerçekleşir ise poliklinik olarak başka şehirlerde şube açma planımız var. Şayet poliklinik olarak devam etmez isek zorg olarak Rotterdam Amsterdam gibi kentlerde de

Recor Zorg olarak şube açmayı istiyoruz. Misyon ve vizyonumuz, 2025 yılı sonlarında ülke genelinde bir çatı oluşturup, sağlık alanında marka olmak, daha üstün kalitede hizmet verebilmek. Hâlihazırda 30 deneyimli profesyonel ekiple, 100'ün üzerinde insana hizmet veriyoruz.

Recor Zorg olarak kalite belgesi HKZ (ISO) aldığınızı biliyoruz, bu konuda neler söylemek istersiniz?

Den Haag içerisinde sağlık alanında kalite belgesi HKZ (İSO) dediğimiz sağlık normlarına uyan belgeyi alan birkaç tane firmadan biriyiz. Özellikle sağlık kuralları içerisinde hizmet veren bu şartları yerine getiren bir firma olarak bu belgeyi almış olmaktan son derece mutluyuz ve gururluyuz ayrıca belkide bugüne kadar hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi daha yaptık; biz kendimiz Sağlık Bakanlığından müfettişleri kendimiz davet ederek bizi kontrol edip çalışmalarımızı denetlemesini istedik ve sonuç olarak bizi ziyadesiyle memnun edecek bir sonuç ortaya çıktı.

Resul Bey sizin özellikle sivil toplum kuruluşlarıyla olan yakınlığınızı biliyoruz. Bu konuda açıklamalar yaparsanız seviniriz.

2002 yılından bu yana Hollanda Elazığlılar Derneği bünyesinde de görevler aldım ve halen başkanlığını yürütmekteyim. Bir dönem üniversite öğrencisi iken (2005 yılında) üniversite rektörün uluslararası ilişkilerinde danışmanlık yaptım ve aynı dönemde İş ve eğitim kuruluna danışmanlık, PvdA partisinin grup yönetiminde muhasiplikte yaptım.

Yaklaşık bir iki yıl toplumsal çalışmalara ara verip, biraz kendimi dinledim. Çocuklarıma aileme doğrusu daha fazla zaman ayırmak istedim. Sanıyorum 2013 yılıydı Musiad Hollanda'nın yeniden yapılandırılması noktasında bir teklif geldi. Ben de kendimi sorumlu hissederek olası yapılanma içerisinde yer alabileceğimi söyledim. Ben tabi bu kararı kendimce aldım ancak eşim çocuklarım bu konuya doğrusu pek sıcak bakmadılar. Çok değerli kardeşim arkadaşım Murat Ersoy eşiyle birlikte ziyaretimize geldiler ve onun eşime meseleyi anlatmasıyla eşim de çocuklarım da bu durumu kabul ettiler. Daha sonra 2015 yılından 2017'i yılına kadar MÜSİAD Den Haag yönetiminde Genel Sekreteri olarak görev yaptım.

O dönemde yönetim içerisinde yaptığım çalışmalar sonucunda şubeleşmenin kararı çıkması sonucunda daha sonra kurulan 2017'den 2019 yılına kadar da MÜSİAD Den Haag yönetiminde Genel Sekreterlik görevini yürüttüm.

Şu anda da Hollanda Elazığlılar İş adamları Derneğini kurarak yönetim seçiminden sonra Divan kuruluna çekildim ve ayrıca doğduğum köye vefa dolayısıyla ve köylülerimizin ısrarı üzerine başkanlığını (aslında bir nevi onursal başkanlığını) yapıyorum.

20 YILLIK RÜYA RECOR GEZONDHEİD CENTRUM

İş İnsanı Resul Özdemir, Recor Holding çatısı altında Recor Infra, Recor Uitzendbureau, Recor Bouw, Recor Opleidingen ve Holding dışında da Recor Zorg ve R&H Real Estate Investments firmaları ile de çalışma faaliyetlerine devam ediyor.

Şayet 2018'de aldığı binanın belediye ruhsatı biterse en kısa zamanda 20 yıllık rüyası olan Recor Gezondheid Centrum (Hastahane'yi) kurmak istiyor

İş insanı Resul Özdemir Türkiye'ye İdareci ve Bürokratlar Birliği Hollanda temsilciliği görevini yürütmekte ayrıca Hollanda'daki STK'ları bir Platform çatısı altında toplayıp çalışmalara başladı ve en yakın zamanda resmiyete dökülecek.

“NURALI KÖYÜ”
“RÜ’YET-İ HİLAL”

Nuralı köyü Elazığ’ın kuzey batısında yer alan, merkez ilçeye bağlı, şehir merkezine 7 km mesafede, 1325 m rakımlı, 38,71 enlem, 39,17 boylam da bulunan sessiz ve sakin ve munis insanların yaşadığı bir köydür. Zafran köyünün beyaz ve yumuşak topraklarından sonra taşı ve toprağı da siyah olan bir arazi parçası başlar burası Nuralı köyüdür. Bir zamanlar Elazığ Şehrinin sokaklarına döşenen parke taşları da bu köyden getirilmektedir. Köy tepelerin arasında ve çukurdadır evler tek sıra, hepsi güneye bakar ve yaklaşık 60 haneden ibarettir.

AHMET BULUT

Elazığ Şehrinin rakımı 1067 olduğundan, Nuralı Köyü aynı anda Elazığ Şehir merkezini, Harput’u, Cip Baraj Gölünü, Pertek ve Çemişgezek feribot iskelelerini farkı açılardan izleyebileceğiniz, ufuk çizgisinin göründüğü bir seyir tepesi konumundadır. Köyün tarihi oldukça eski olup, ilk defa “Bayat Türkmenleri” tarafından kurulduğu bilinmektedir

Bu köyün en önemli özelliği Osmanlılar döneminde alınan çeşitli vergilerden muaf tutulmasıdır. Uygulanan muafiyetin sebebi ise köy içerisindeki bir tepede ayın hareketlerinin net olarak izlenebilmesidir.

Ramazan ayının başlangıcı ve bitişi o yıllarda ayın hareketlerine göre ayarlanırdı, yani Ramazan ayının başlangıcı ve bayramın geldiği ayın “HİLAL” durumunun görülmesiyle başlarmış. (Bir hadis-i Şerif te Hilali görünce oruç tutun, tekrar görünce orucu bırakın der).

Nuralı’da Köylüler tepede bir Teşt’e su doldurarak önünde beklerler, hilalin su yüzeyinde net olarak görülmesi sonucunda, hilali gördüklerini o dönemdeki şehir merkezi olan Harput’a bildirirlerdi, yıllarca Harput’ta yaşayanlar bu gelen haberle oruca başlar ve yine aynı şekilde bir sonraki haberle bayram yaparlarmış.

“Bu haberin karşılığında da vergiden muaf tutulmuşlardır”

Bu olay böyle devam ederken bir seferinde hilalin oluşumu gözden kaçırılır ve bir gün sonrasında Harput’a haber gönderilir. Müslümanlar bir gün eksik oruç tutarlar, bu olay bir daha tekrar edince artık bu görev Nuralı Köyünden alınır.

Harput Kadısı ve Müftüsü tarafından köyden alınan bu görev, Harput’ta bir kişiye verilir, kendisine bir kiralık binek hayvanı tahsis edilir. İki jandarmayla Nuralı köyüne gelir ayın hallerini izleyerek haberi kendisi götürür. Müftü ve Kadının huzuruna çıkarak “RÜ’YET-İ HİLAL” yani hilali gördüm diyerek ramazanın başlangıcını müjdelermiş. Harput’ta top atışı yapılarak veya minarelerden duyurularak Ramazan’ın geldiği ve orucun başlatılması sağlanırmış. Aynı olay Arife günüde takip edilerek bayramlarda başlatılırmış.

“NUR ALİ BABA MEZARI”

Mamüret’ül- Aziz salnamelerinde Nuralı Köyünün mezarlığında NUR ALİ BABA diye bir ziyaretin var olduğu kayıtlara geçmiştir, fakat bu kişinin kim olduğuna dair detaylı bir bilgi yazılmamıştır. Ayrıca aynı yerde kimsesizler mezarlığının da olduğu bilinmektedir.

Köy mezarlığının ticaret ve kervan yolu üzerinde bulunduğu, bu yolu kullanan kervanlarda hayatını kaybedenlerin bu mezarlığa defin edildikleri bu nedenle de kimsesizler mezarlığı adı verildiği söylenmektedir. Harput Yöresindeki tek kimsesizler mezarlığı olarak bilinmektedir.

Mezar taşlarının yapısından ve üzerindeki yazılardan, buradaki mezarlarda bulunanların köy halkından olmadığı anlaşılmaktadır.

Nuralı köyünün ismi köydeki Nur Ali mezarından veya ayın hareketlerinin izlenerek, Ramazan ve bayramların başlatılmasından kaynaklanan ,’’Nur alınan yer’’ anlamına geldiğinden kaynaklandığı düşünülmektedir

80 li yıllarda köyün ismi ÇAMYATAĞI olarak değiştirilmiş, ancak köylüler tarafından Elazığ Valilik makamına müracaat edilerek il genel meclisi kararıyla eski ismi geri alınmıştır.

Elazığ'ın unutulan atlı sporu:

CİRİT

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Cirit oyunlarının tarihi çok eskidir. Cirit, Türklerin çok eskiden beri bilinen ve davul zurna eşliğinde yapılan atlı savaş sporlarından birisidir. Cirit Türklerin geleneksel sporları arasında önemli bir yere sahiptir. Osmanlı Devleti'nde de Atlı Cirit Oyunu hem halk arasında hem de Osmanlı Sarayı'nda oynanmaktaymış. Atalarımız her fırsatta köy düğünlerinde, bayramlarda, bahar günlerinde her bakımdan çok üstün olan biniciliği ihmal etmezlermiş. Bilhassa 16. ve 17. Yüzyıllarda III. ve IV. Murat dönemlerinde cirit oyunlarına çok önem verilmiş ve memleketin her tarafına yayılmıştır.

17. Yüzyılda Harput'un "Ciritler Meydanı"nda cirit oyunlarının oynandığını, Cumhuriyet öncesi dönemde 1900'lü yıllarda Harput ve dolaylarının at yetiştirmeye çok müsait olduğu ve buralarda binlerce at beslendiğini, kasabalarda dahi atı olmayan evin bulunmadığını yazılı kaynaklardan öğrenmekteyiz. Elazığ'ın yetiştirdiği değerli isimlerden İshak Sungurluoğlu "Harput Yollarında" isimli kitabında bu konuda şunları söylemektedir. "Uluova'nın doğusunda bir köy vardı ki adı Şehsivardı. Bu köye, bu ismin verilmesinin sebebi, bu köy halkının ata ve biniciliğe olan aşırı meraklarından ileri gelmiştir. Hakikaten Şehsivarlılar, binicilikte, 360 parça köyü, üzerinde taşıyan Uluovalılar arasında bir zamanlar parmakla gösterilirlermiş.. hele bu köyde beslenen at adeti de Uluova'nın hiçbir köyünde yokmuş...." .

HARPUT - CIRIT OYNAYAN OYUNCULAR VE SEYİRCİLER 1910 LAR (MARİA JAKOBSEN ARŞİVİ)

Harput'un "Ciritler Meydanı"nda düzenlenen cirit oyunları çok ilgi görmüştür. Daldikli Yusuf, İboş Bey, Hacı Hıdırlardan Necip Ağa, Müftü Beyzade Hacı Mehmet Nuri Efendi ve küçük kardeşi Hacı Bahaddin Efendi, Hacı Mehmet Efendi ve oğulları Halit ve Hacı Ahmet Efendi, Hulusi Kemal Efendi, İspirzade Mustafa Efendi (Baboş) ve küçük kardeşi Yarbay Ferit Bey, Zaptiye (Jandarma) Tevfik Çavuş, Sarı Hafız, Polis Hafız ve büyük kardeşi, Iğıkili oğlu Ahmet Efendi, Korukoğlu Şevki Efendi, Telgrafçı Lütfü, Mehmet Cevdet Karlıdağ, Elazığ'ın meşhur dişçisi Hacı Pertev nam salmış cirit oyuncularından bazılarıdır.
Şair Cenani Dökmeci'nin "Yıkılan Harput" adlı şiirinin ilk kıtasında Harput'ta Cuma günleri "Cirit" oynandığı anlaşılıyor.

ELAZIĞ - ŞEHİR STADI CIRIT ŞENLİKLERİ NAZİMA İSİMLİ ATI İLE CABİR KÖKÇÜ - 1961

Toz duman içinde bıraktı felek;
Harput'ta eğlenen gülen kalmadı.
Her Cuma al ata binip yelekcek.
Cırıt meydanına gelen kalmadı.

Cumhuriyet öncesi dönemde Hüseynik Köyünün alt kısmında bulunan "Cirit Tepe" mevkiinde de cirit oyunları oynandığı bilinmektedir. 1915'li yıllarda Elazığ'da (Elaziz) Baytar (Veteriner) Müfettişliği yapan Fahri Bey'in gayretleri sayesinde at yetiştiriciliği ilerlemiş ve hemen herkes hayvan beslemeye heves etmiştir. At koşuları tertip edilmiştir. Abdulkadir Efendi, Sami Efendi, Mustafa Efendi ve Arif Efendi bu dönemlerde yarışlara katılan

kişilerden bazılarıdır. Cirit Cumhuriyet'ten sonraki dönemde de halk tarafından ilgiyle oynanmış ve aynı zamanda her pazar Atlı Spor Ocağı tarafından cirit oyunları düzenlenmiştir. 1947 yılında Elazığ-Tunceli Atlı ve Avcı Spor Ocağı'nın tertip ettiği milli cirit oyunu, o zamanki şehitlik civarında kalabalık seyirci kitlesi önünde oynanmış ve büyük ilgi toplamıştır. 1976 yılına kadar Hüseynik yolundaki hipodrom sahası mevkiinde resmi olarak cirit oyunları oynanmıştır. 1980 yılına kadar bir duraksamadan sonra tekrar 1983 yılına kadar oynanmış, daha sonraki birkaç yıl cirit atı yetiştiricilerinin ova köylerde bulunması ve bu köylerin

zamanla Baraj Gölü altında kalması sebebiyle ve at yetiştiriciliği ve atlı sporlarla uğraşan kişilerin ölmesi sonucunda ilgi giderek azalmıştır. Bu oyunlar kısa bir süre Konya, Uşak ve Erzurum gibi illerden gelen cirit ekiplerinin katılımıyla sürdürülmüş ve 1985'lerden sonra tamamen unutulmuştur.

KAYNAK: ELAZIĞ'DA GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE SPOR/2008

BACILIK

Kardeş kadar yakın dost anlamında, Ahretlik çok yakın dost anlamında
Kirve iyi arkadaş sırdaş olarak kullanılır. Kan kardeşi sütkardeşi eskinin samimi çocuksu tabirleri.
Çocukken iyi anlaştığın biri oldu mu hadi gel kan kardeşi olalım denirdi. Birbirlerine söz verirlerdi destek çıkacağına.

OYA ORHAN

Annemden alıntı çocukken köyde iş çok olunca imece yapılırmış arkadaşlar toplanır kime yardım edilecekse sırayla yapılırmış. Hortut toplama, ot toplama, süpürge çekme, sümek yapma, koyunları ahıra alma, tevek gözü açma, serpene yapma gibi bu işleri de yaparken çok sevdiği arkadaşıyla yaparlarmış. Bacılık kelimesini ilk orda duymuştum. Annem derdi bacılığımla ot toplamaya giderdik ben ona yardım ederdim. O'da bana ot toplamama yardım ederdi. O dönemdeki hatıralarını şimdi güzel anılar olarak anlatırlar. Bacılık yardım eden sır saklayan dert ortağı demekti. Çok arkadaş vardı ama bacılığım başkaydı derdi. Çünkü onun yanında samimi olursun rahat olursun ondan küsemezsin ona nazın geçer. Küssen de bir tülbent kuruyunca ya kadardı. Ben de şu tülbent nasıl kurur diye denemiştim. Bir iki dakika sürmemişti kuruması. Bacılık kelimesini bacı kadar yakın manasında kullanılırmış. Ahretlik de onun gibi bir kelime yakın dost manasında kullanılırmış. Gönül arkadaşlığı gönül dostluğu akrabadan öte olurmuş. Kan bağından öte gönül bağı en zor anında senin yanında olan. Yeri gelir seni uyarır yeri gelir akil verir yeri gelir nasihat eder. Karşılıksızdır çıkarsızdır. Her insan bacılık olur mu ahretlik olur mu er kişinin işidir bu. Bencil olmadan çıkar olmadan insan olmaktır bacılık.
Kirvem kelimesi de onun gibi dost yakın arkadaş kardeş gibi görülen manasında kullanılırmış. Şimdilerde kanka erkekler için kanki bayanlar arasında kullanılır kan kardeşi gibi. Şimdiki gençlik bunları kullanırken eskiler bacılık ahretlik derlermiş.
Annem bacılığıyla dağdağan toplamaya gidermiş. Küçük yemiş şeklinde meyve içinde sert bir kabuklu çekirdek bulunur. Dış kabuğu yendikten sonra çocuklar eskiden oyun oynarlarmış. Uzun bir boru şeklinde bir çubuktan o dağdağanın çekirdeğini fırlatıp oyun oynarlarmış. Şimdinin paintboll boya fırlatma oyunu eskiden dağdağan fırlatma… Bugün İstasyon Caddesi'nde bir yerde tezgâhta dağdağan meyvesini görünce bu kaybolmaya yüz tutmuş bu meyveyi tanıtmak istedim size. Dağdağanı yiyip çekirdeğini fırlatma ah çocukluk! Bunlar iç ısıtan çocukluk hikâyeleri. Şimdi dağdağanın nasıl şifa kaynağını okudum eskiden çitlembik de denirmiş bacılık ve dağdağan bugün güzel sıcak iki tabiri sizlerle paylaştım. Çizgiler, Pepe topu, yakan top, vişne vişne, kim vurdu, mendil kapmaca, kuyular, çivi oyunu bunlar gibi sayamadığımız zamana direnen oyunlar. Şimdi bacılık var mı o güven o hoşgörü sadakat ile bir arkadaş edinmek? Bunlar yerine yalnızlığı seviyor kimi insan.

Dağdağan

Dağdağan kuraklığa dayanıklı bir ağaçtır. Farklı isimleri vardır. Akdeniz'de çitlembik, Çukurova da dardağan, Malatya taraflarında dağın biz de ise dağdağan denmektedir. Çocukken kağıt külahlarda dağdağan satılırdı. Yedikten sonra çekirdeğini okulda birbirine fırlattıklarını hatırlarım. Dağdağanı yedikten sonra kuruyan çekirdeği kırılıp yenirmiş. Şimdi ilaçsız hormonsuz bir meyve bulmak zor. Bir avuç dağdağan yemeye ne dersiniz? Eski çocuk oyunları arkadaşlıkları şimdiki çocuklar duysa bu oyunu ne şaşırırlar. Bu samimi içtenlik dolu oyunu şimdiki bilgisayar oyunlarına değişmem.

Türk Dünyası Ödülleri sahiplerini buldu

ÇAYDAÇIRA/İSTANBUL

Türk Edebiyatı Vakfı'nın geleneksel olarak düzenlediği Türk Dünyası Ödülleri bu sene sahiplerini buldu. Türk Edebiyat Vakfı'nın İstanbul Merkezde düzenlenen etkinlikte; TED (Türk Eğitim Derneği) Yönetim Kurulu Başkanı Selçuk PEHLİVANOĞLU, Final Eğitim Kurumları Yönetim Kurulu Başkanı İbrahim TAŞEL ve İstanbul eski Milli Eğitim Ve Öğretmen Okulları Genel Müdürü Ömer BALIBEY, "Ahmet Kabaklı Eğitim Ödülü"ne layık görüldü. Türk Dünyası Sanatçısı Bünyamin AKSUNGUR "Türk Dünyası Yüksek Hizmet Ödülü"ne ve Yaşayan Dede Korkut Ödülleri ise Prof. Dr. Sadık Kemal TURAL ve Kültür eski Bakanı Sayın Namık Kemal ZEYBEK'e takdim edildi. Türk Edebiyat Vakfı Başkanı Serhat Kabaklı, ödül töreninde yaptığı konuşmada, geleneksel hale gelen "Türk Dünyası Ödülleri"nin bu yılda sahiplerini bulmasından dolayı mutlu olduğunu söyledi.

Elazığ'da Ramazan Topu Ve Müzikle Özdeşleşen Sahur Geleneği

Prof. Dr. MELİH BOYDAK

Çocukluk ve gençlik yıllarımda, Elazığ'ın İzzet Paşa Mahallesi, Şehit Yüzbaşı Tahir Caddesi'nin sonundaki bir evde oturuyorduk. Cadde bizim evden sonra bir meydana açılıyordu. Oyunlarımızı bu meydanda oynardık. Ramazan aylarında, akşamüzeri oyunlarımızı, evimizin önündeki meydanın, 150-200 m kadar uzağında olan, Yanan ortaokulun bahçe duvarının önündeki, daha geniş meydana taşırdık. Yanan ortaokulun bahçe duvarının önünden ramazan topu atılırdı. Kalabalık olduğumuz zamanlarda, futbol maçlarımızı da bu meydanda yapardık. İlkokul ve lise yıllarımda ramazan yaz aylarındaydı.

Ramazan topunun çaputla (bez parçaları) doldurulmaya başlanmasından önce, oyunlarımızı bitirir, topun etrafını sarardık. Çocuklar arasında yarışlar ve güreşler yapılır, gençler sohbet ederdi. Ramazan topunun çevresi bir şenlik yeri olurdu.

Bez parçalarını, topun namlusu içine, kalın bir ahşap sopa ile sıkıştıran kişi ter içinde kalırdı. Fitilin ateşlenip, topun patlamasıyla birlikte, ellerimizi kapadığımız kulaklarımızdan çeker, gökte uçuşan bez parçalarının arkasından, neşe çığlıkları atarak koşardık. Adeta kuş gibi uçardık. O hızla da, iftar vakti gelmiş olduğundan, büyüklerimizden azar işitmemek için evlerimize dağılır, hazırlanmış olan iftar sofrasına otururduk.

Ramazan geceleri, sahura klarnet ve davul eşliğinde kalkılırdı. Elazığ'ın müzikle özdeşleşen sahur geleneği, anılarım içinde önemli bir yer tutar. Sahur gecelerine ilişkin duygu ve düşüncelerimi İstanbul Elazığ Kültür Vakfı ve Elazığlılar Dayanışma Derneği'nin birlikte çıkardığı bir "Kürsübaşı Dergisi"nde yazmıştım:

Elazığ'da unutamadığım bir sahur geleneği vardı. Gırnata (klarnet) ve davulun halkı uyandırmak için birlikte yola çıkışı, sahura uyandırmadan öte bir şölendi. Klarnet ve davul karşılanır, halaylar çekilir, bahşişler verilir, sokaklar bir düğün havasına bürünürdü. Geceler bir müzik ziyafeti gibiydi. Uykunun derinliklerinde gittikçe yaklaşan klarnetin zaman zaman içli, zaman zaman da hareketli ezgileri ile uyanırdık. Doyumsuz ezgiler gece sessizliğinde gittikçe yükselir, yaklaşır ve değişik ezgiler bir süre devam ederdi. Sonra gırnata ve davulun sesi yavaş yavaş uzaklaşırdı. Müzik devam etsin, ses kaybolmasın isterdim. Ancak klarnet ve davul diğer hemşerilerimize de huzur vermek için ayrılmak zorundaydı. Uzaklaşan ezgiler belleğimi kapsar, yavaş yavaş uykuya dalardım.

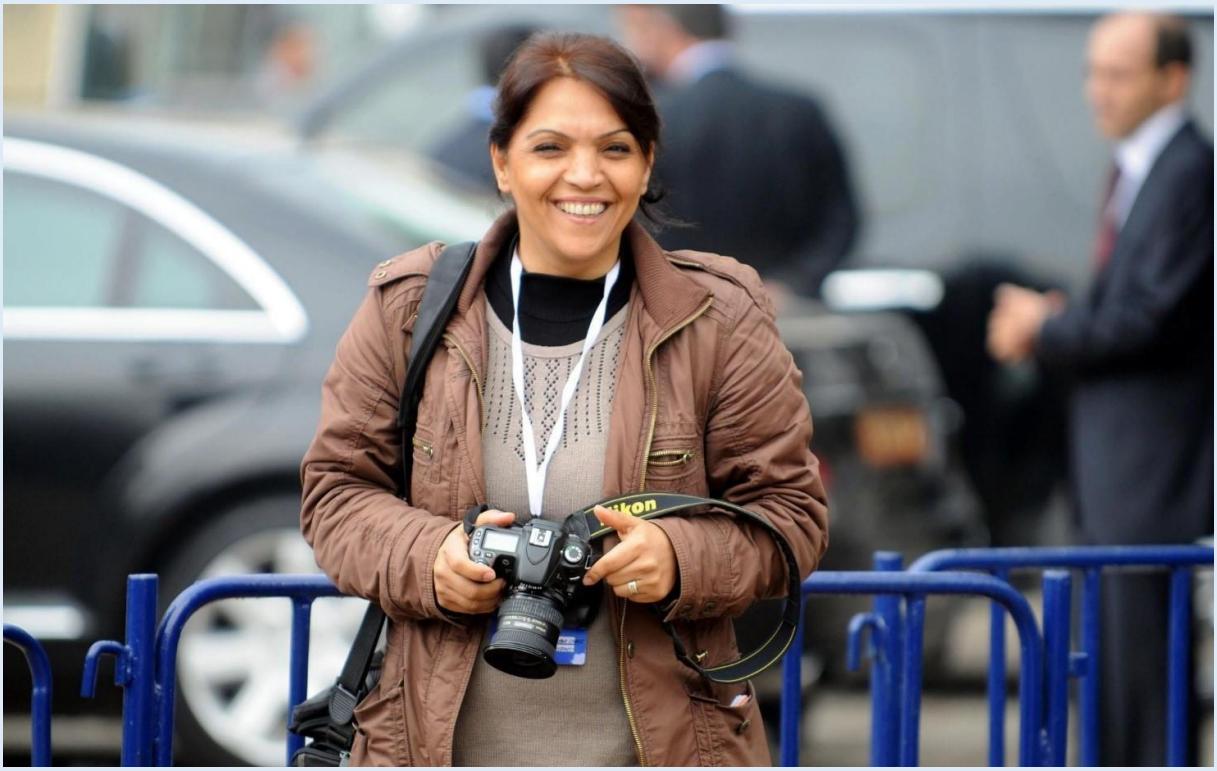

İstanbul'a geldiğimde ramazan gecelerinde yalnız davul çalındığını gördüm. Uzun zamandır İstanbul'da yaşıyorum. Ben hala klarnetsiz çalan davula alışamadım. Ramazan ayında, davula bir klarnetin eşlik etmesi, içimde hala sınırsız bir istek olarak devam eder. Düşüncelerim İstanbul'dan 1950'li yılların Elazığ'ına gider:

Müziği oya gibi işleyen ve sosyal yaşamının her aşamasını müzikle özdeşleştiren Elazığ'a. "Gözünü sevdiğim memleketi!" Bilmiyorum hala klarnet ve davul ramazan gecelerini daha da kutsallaştırıyor mu?"

Başarılı bir kadın gazetecinin portresi:

Fikriye Susam Uyar

5 yıl boyunca Anadolu Ajansı'nın (AA) Çanakkale Bürosunda görev yapan Kompetan Gazeteci ve Sürekli Basın Kartı Sahibi Uyar, özellikle 90'lı yıllarda kadın gazetecilerin küçük şehirlerde büyük sorunlar yaşadığını aktararak, "Boynunuza fotoğraf makinesini takıp, erkeklerle beraber habere gittiğinizde toplum da bunu yadırgıyordu ancak o dönemden şimdiye artık bir yol açıldı" dedi.

Özel Haber: Sevi Gözay Uğurlu

Tam 24 yıl boyunca basın sektörüne emek veren gazeteci Fikriye Susam Uyar ile 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle bir araya gelerek, oldukça keyifli bir röportaj gerçekleştirdik. Basın sektöründe henüz kadınların ekseriyetle yer almadığı 90'lı yılların başında mesleğe başlayan Uyar, büyük çabalarının akabinde 7 yıl boyunca Elazığ'da Anadolu Ajansı'nın (AA) Büro Amirliği görevini başarıyla sürdürdü. Daha sonra tayini Çanakkale'ye çıkan Uyar, çalışmalarını 5 sene süreyle bu şehirde devam ettirdi. Şimdilerde emekli olan Uyar, mesleğe başlama yolculuğunu ve kadınların basın sektöründeki yerini, en yalın ve samimi haliyle anlattı.

Kariyerine Elazığ'da başlayan Uyar, yıllar sonra dönüp baktığında mesleğini ilkokulda seçtiğini fark ettiğini söyleyerek, "Sanırım farkında olmadan o yıllarda seçiyorsunuz bazı şeyleri. Mesela ben henüz ortaokuldayken, oratoryo okumak için hep seçilirdim veya müsamerelerde sunucu olurdum. Öğretmenlerim, 'senin Türkçen ve sesin iyi' derlerdi. O

zamanlar farkında değildim ama şimdi geriye dönüp bakınca o dönemlerde çoktan mesleğimi seçtiğimi fark ediyorum" ifadelerini kullandı.

Gazeteciliğe başlama serüveni üzerine…

Liseyi bitirdikten sonra açılan özel radyolardan birinde çalışmak için İstanbul'dan Elazığ'a döndüğünü anlatan Uyar, "O kadar çok istiyordum ki mikrofon başında olmayı… Elazığ'da özel radyo açıldığını duyunca hemen İstanbul'dan yola çıktım. O bölgede açılan ilk radyoya gidip, 'ben burada sunucu olmak istiyorum' dedim. Ben gittiğimde kadroları çoktan oluşmuştu ve hemen akabinde özel radyolar kapatıldı. Tabii o dönem Türkiye'de 'özel radyomu istiyorum' diye kampanyalar oluşmaya başlamıştı. Yaşım çok genç, bu işi de yapmak istiyorum. Her gün arayıp, radyoların açılıp açılmadığını öğrenmek istiyorum. 94 senesinin Temmuz ayına kadar bu durum böyle devam etti. Sonra bir gün tesadüfen bu radyonun jingle sesini duydum. Hemen koştum ve radyoya gittim. Tabii ki yine kadrolar tamamdı çünkü herkes birbirini tanıyordu ve bir ben yabancıydım. O dönemdeki yöneticiye, 'siz beni neden almıyorsunuz ki ben çok güzel Türkçe konuşuyorum' dedim. Nasıl söyledim bilmiyorum ama daha sonra bana 'yarın gel başla' dedi. İşte sektörde böyle çalışmaya başladım" dedi.

'Yapabilir misin' dediler 'yaparım dedim, gözüm karaydı'

İlerleyen dönemlerde; sabahki radyo yayınlarının üzerine akşamları da bir televizyonda çalışmaya başladığı ifade eden Uyar, 7 yıl boyunca sabah 8'de mesaiye başladığını ve gece 12'de eve döndüğünü söyledi. Uyar, ayrıca televizyon ve Dünya Gazetesi'nin muhabirliğini bir müddet boyunca beraber sürdürdüğünü de aktardı. Bakan takiplerinden birinde bir arkadaşının ona 'sen neden Anadolu Ajansı'na geçmiyorsun?' dediğini ve sonra Ankara ile Anadolu Ajansı macerasının başladığını iletti. Uyar, "O zamanlar genel müdürler, küçücük muhabirleri kabul ediyordu. Şimdikilere ulaşamıyorsun bile. Bunu da küçük bir parantez ile eklemek isterim. O dönem Yurt Haberleri Müdürümüz Tuncay Bey, -kulakları çınlasın- 'sen Doğu'da nasıl yapacaksın bu gazeteciliği? Ajans haberciliği senin bildiğin gibi değil. Gecenin 3'ünde bir terör saldırı olduğunda ben seni yollarım. Yapabilir misin?' dedi. Ama nasıl bir gözü karalıkla, 'yaparım' dedim. Velhasıl; ofis açtırdım, sonra benim kadrom geldi. Hem Büro Amirliği hem de muhabirlik yaptım" sözlerini söyledi.

O zamanlar erkek egemenliği çok baskındı

En başlarında özellikle kadın olduğu için çok sorun yaşadığını ileten Uyar, erkek ve tecrübeli meslektaşları tarafından hakkında karalama kampanyaları yapılmaya çalışıldığını da ekledi. Uyar bir kadın olarak mesleğinde yaşadığı sorunlara ilişkin," O zamanlar erkek egemenliği çok baskındı. Şimdiki kadınlar o döneme göre çok daha özgür. Ben orada kaliteli iş yapmaya çalışıyorum, çok verimli çalıştım o dönemler. O kadar güzel haberler yaptım ki diğer muhabirlerin hepsi genel merkezlerinden fırça yiyordu, ben özel haber yaptığım için. Dolayısıyla erkeklerin seni karalamayı cinsiyetin üzerinden yapıyorlardı. İster olursun, ister olmazsın o ayrı. Sen kadınsın, başarılısın ve düşünebiliyor musun Anadolu Ajansı'na sen geçmişsin orada. O kadar yılların gazetecileri varken hem de henüz 30'larımın başlarındayken "dedi.

Tek kadın muhabir sensin, toplum yadırgıyordu

Özellikle kadın gazetecilerin küçük şehirlerde büyük sorunlar yaşadığının altını çizen Uyar, "Gazetelerde kadınlar, daktilonun başındaydı. Ama siz, boynunuza fotoğraf makinesini takıp, erkeklerle beraber habere gittiğinizde toplum da bunu yadırgıyordu. Askeri bir törene gidiyorsun, elinde fotoğraf makinesi olan tek kadın sensin, başka kimse yok. Bir yol açmışsın, evet. Şimdikiler çok daha rahat o yüzden. O dönemde Elazığ'da kadın gazeteci vardı ama benim gibi yoktu. Ben hem sahadayım, hem büro müdürüyüm hem de muhabirim. Birkaç yıl bu şekilde yalnız çalıştıktan sonra bir muhabir alabildik. Beni hem sesimden hem de yüzümden tanıyordu insanlar. Bir gün yolda yürürken, birisi omzuma vurdu ve 'kendine gel, o kadar çok konuşma' dedi. Korkuyorsun yani, aksini kimse söyleyemez. Mesleği bırakma noktasına geldiğim, evden çıkmaya çekindiğim olaylar da yaşandı" şeklinde konuştu.

15 sene boyunca Elazığ'da mesleğini sürdürdükten sonra Uyar'ın tayini Çanakkale'ye çıktı ve 5 yıl boyunca şehirde gazetecilik yaptı. En son olarak da Anadolu Ajansı'nın İstanbul Bölge Müdürlüğü'nde 4 yıl çalışan Gazeteci Fikriye Susam Uyar, meslekteki 24 yılının akabinde 2017'de emekli oldu. Bir kere gazeteci olanın bir daha bırakamayacağının kanıtı olan Uyar, halen söyleyişilere katılarak deneyimlerini aktarıyor.

YETKİ, YETERLİLİK VE SONUÇ

TDK tanımıyla ifade etmek gerekirse, yetki; bir görevi, bir işi yasaların verdiği imkânlara göre, belli şartlarla yürütmeyi sağlayan hak, salahiyet, mezuniyet, yeterlilik; yeterli olma durumu, bir işi yapma gücünü sağlayan özel bilgi, ehliyet, görevini yerine getirme gücü, kifayet, sonuç; bir olayın doğurduğu başka bir olay veya durum, netice, bir gelişim veya girişimden elde edilen şey olarak tanımlamaktadır. ‘’Eleştiri veya tenkit, bir insanı, bir grubu, bir eseri, bir konuyu doğru ve yanlış yanlarını bulup göstermek amacıyla incelemek, araştırmaktır. Bazılarının zannettiği gibi eleştiri veya tenkit açık aramak, kusur kovalamak veya düşmanlık mıdır? Asla!’’

HÜSEYİN ALDOĞAN

Toplulukların bütünlüklerinin devamını sağlamaları için yaşadıkları coğrafyanın koşularına uyum sağlamak, yaşam için gerekli olan değerlerini de birlikte yaşatmaları zorunludur. Bu değeler ekonomik, sosyal, siyasal ve inanç ile kültürel değerler topluluğudur. Kültürel değerlerin alt başlıklarını analizlere tabi tutuğumuz da folklorundan, gelenek ve göreneklerine kadar sıralanacak başlıkları bulmak mümkün olacaktır. Siyaseti analize tabi tutuğumuzda ise yetki, yeterlilik, güven, kalıcılık, seçmen, sonuç iktidardır. Bu başlıkların ilk basamağını oluşturan yetki, yeterlilik ve sonuç kavramlarını sizlerle paylaşmaya çalışacağım.

Toplumsal yaşam ve siyasi değerinin zaman zaman farklılıklar göstermesi toplumsal süreçte olağan olarak kabul edilmektedir. Bu değişimin etkenlerini; doğanın koşulları, tarihin akışı içindeki toplulukların kurmuş olduğu sistemlerle yönetilmesi, zorunlu devlet denilen organizasyon topluluğu, topluluk iç dinamizmin de ki maddi ve manevi düşünce anlayışı ile evrensel anlayış ve yaşamı etkileyecek olan yeni akımları doğuran inanmalar olarak sıralana bilinir. Bütün bu var ve yok oluşun özünü; bireyin kişisel bütünlüğüne etki eden ve toplumsal var oluşa öncüllük eden iç dünyasında ki kalıcılıktır. Bu kalıcılığı bundan sonraki yazılarımda sizlerle paylaşacağım.

Oluşum halinde bulunan bir kitlenin bütünlüğünü oluşturan bireylerin hepsinin her zaman bir arada bulunması mümkün değildir. Gerektiğin de onları bir araya getirmeye zorlayan, inanma amaç ve duygusunun olması en büyük yeterliliktir. Önemli olan o bireylerin düşüncelerinin meydana getirdiği kitledir. Buradaki en büyük faktör ise psikolojik bir kitle topluluğu oluşturmalarıdır. Kitleyi meydan getiren fertler, farklı coğrafyalardan kopup bir arda buluşsalar da fertlerin yeni toplumsal yaşam tarzlarına, işgüçlerindeki dayanışmalara, yaratıcılıklara, paylaşımcılıklara siyasal tercihlere olan doğru yaklaşımları, onları yeni düşüncelerin doğmasına ve yeni yaşam tarzlarının kurulmasına zorlar.

Zamanla o fertler oluşturdukları toplulukların karakteristik ortak özelliklerini bile kazanırlar. Kazanımlar ve uyumlar hislerin ve amaçların biçimlenmesinde önemli bir rol oynar. Her zaman doğru olmamakla beraber öyle bir dönem gelir ki toplumsal yaşamın gereklerini kabul ederek yaşamına devam etmesi gerektiğinin zorunluluğuna inanır. Tarihin yaşanan gerçekleri içinde bazı fikirler ve hisler ancak ve ancak kitle halinde bulunan fertlerde oluşmuş ve o fertlerde kitlelerin yaşamlarında öncüllük yapmışlardır. Ferdi dahiler bir istisnadır. Siyasal yaşamın hedeflerin de bu önemli faktörü uzun soluklu gözlem ve değerlendirmelerle elde edebilirsiniz.

Bütün olumsuz etkileyici faktörlere rağmen oluşan topluluklar kalıcılığını sağlamak için direne bilir ve kendisini geleceğe taşıyacak varlığını koruyabilir. Yani kendi medeni bütünlüğümü oluşturmakta muvaffak da olabilir. Tarihin sayfalarında bu gerçeklerin sayısız örneklerini bulmak mümkündür.

Medeniyetlerin tarihin akışı içinde kendilerine yer bulabilmeleri ve yaşadıkları dönemlerde ki diğer medeniyetle arsında yerlerini en saygın bir konumda alabilmeleri; değişimleri kabul

etmek ve onları kendi sosyal, siyasal, ekonomik ve medeni yaşamlarına uygulamalarıyla mümkündür. Aksi taktirde kendi var olma süreçlerini yaşarlar ve tarihin akışı içinde kaybolmaya mahkum olurlar.

Bu kavramların penceresinden Cumhuriyet sonrası siyasal tarihimize baktığımız da yetki ve yetkilendirmenin yönetim ve toplum katmanlarında sürekli tartışıma konusu olduğunu görmekteyiz. Bunun nedeni ise bireylerin toplumun yararına olabilecek sorumlulukları alacak yeterlilik ve yetkiden yoksun olmaları. Cumhuriyetin kuruluşundan bu güne kadar özellikle sivil toplum kuruluşları toplumsal sorumluluklarını yerine getirmede kendi iradelerini ortaya koyacak bir yetki ve yetkilendirmelere sahip olamamışlar. Siyasi veya ekonomi otoritelerin biçimlendirme ve yönlendirmesi altında varlıklarını korumak zorunda kalmışlar. Bu nedenle de toplum ve üyeleri yararına olacak ne bir proje üretebilmişler nede toplumsal saygınlığa sahip olacak bir sonucu elde edebilmişler. Lakin üst yönetim kadroları aldıkları çeşitli desteklerle yıllarca yönetim koltuğunu terk etmeden varlıklarına efendilerinin emirlerini yerine getirecek bir emir beklentisiyle görevlerini sürdürmeye devam etmişlerdir.

Ezberini bozamayan aydınımızda bu yapıyı kıracak bir girişimi yapabilecek ortama sahip olamadı. İntikali çok kelimelerden oluşan sözlü ifadelerini özlü kavramlara dönüştürecek kavramlar ortaya koyamadığından dolayı da toplumsal desteği alamadı. Maalesef değişken süreçlerin akımına kapılmaktan da kendini arındıramadı. Sonuç olarak dolu bir kelleyle hep uzaktan seyir etmek zorunda kaldı ve sorumluluklar almak istediyse de kendisine yerde verilmedi. Bunun en büyük etkeni ise siyasal yapının türevleriydi.

Sivil Toplumun Kurumsal örgütlenmesinde kendi ekibinizi sahiplenmezseniz sürekli değişen kadroların faturasını kendiniz çekersiniz. Kalıcı olmayan insan sayısına dayanan özelliklede duygusal nüfusu sayısı ile yaptırımcı bir sivil toplum oluşumu sağlamanız çok zordur. Geleneğe, adamcılığa ve tarafçılığa bağlı olarak yetkilendirme ve yetki verilmesi sebebiyle sitemin bozulmasına neden olan şey; yetkilendirilen bireyin yeterlilik vasıfları taşıyıp taşımadığıdır. Doğru bir tespit yapıp yapmadığınızı sizin hedeflerinizde başarıya ulaşıp ulaşmayacağınızı ise zaman ispatlayacaktır. Bireysel özellikleri, bilgi ve deneyimleri, siyasi ortamının değişen koşulları doğrultusunda hayata geçirmek, etkin bir yetkinlik yönetimi gerektirmektedir. Eğer bireylerin ve bireylerin oluşturduğu siyasal kurumların yetkinliklerini geliştirmek istiyorsanız; bu oluşumun kendi içinde ki etkileşimi güçlendirmek ve bunları siyasal stratejisiyle bütünleştirmek, günümüz siyasal kuruluş yaşamının zorunlu ilkeleridir. Bunun en güzel örneklerini kuruluşunda sivil toplum kuruluşu olan lakin halktan yetkiyi aldıktan sonra siyasal bir kimlik kazanan siyasi parti ve kadrolarında aramak daha doğru olacaktır.

Siyasi bir bütünlüğüm varlığı, siyasal bütünlüğün paylaşacağı bilgiye ve kendi içi dinamizmiyle bir birbirine vereceği desteğe bağlıdır. Bir siyasal yetki merkezinin alacağı her karar kendi bütünlüğünü dolaylı veya dolaysız etkiler. Bu yalnız kendi bütünlüğü ile kalmaz farklı toplumsal katmanları da aynı oranda olumlu veya olumsuz etkiler. Hedeflerine ulaşmak için siyasal gerçeklerin etik değerleri içinde etkili ilişkiler geliştirmek, etkileme ve ikna etme yetkinliğini koruması bakımında büyük bir önem gerektirmektedir. Siyasal yaşamdaki etkileme, yönetim kadroları ile kitleler arasındaki etkileşim sonucunda ortaya çıkar. Bu sonuç siyasal kurumsal bütünlüğün kendi hedeflerinde sonucu yani iktidara taşımayı tayin eder. Toplumun yönetin merkezlerinden uzak coğrafyalarında yaşananları tarafsız bir yeterlilik yaklaşımı ile incelenmesi gerekir. Bu coğrafyalarda ki hareketlerin kendiliğinden oluşmadığını iyi tespit etmek gerekir. Siyasal başarının ana ilkelerinden birisi yetki ve yeterliğin yaratığı sonuçların toplumda kaybettirdikleri ile kazandırdıklarıdır. Bunu siyasal merkezi yapıya olan etkileri hemen görünmez. Demokrasi anlayışın zorunluluk olarak ortaya koyduğu sonuç sandıkta belli olacaktır.

Unutulmaması gereken siyasal anlamda ki çözümsüzlüğün nedeni, yetki ve yetersizlik nedeniyle doğru sorunlara odaklanması gerekirken, yanlış sorunlara odaklanmadan

kaynaklanmaktadır. Siyasal bir sorunu çözmek için yapılan yanlışların doğru tespiti ve ortaya koyduğunuz çözüm ve çözüm metotlarının da yeni sorunlar doğmasına neden olmayacak bir sistem oluşturmanızla mümkündür. Farklı fikirsel katılımların oluşturduğu oluşum yine farklı bireylerin kabullenmesiyle siyasal yaşam alalarında taraf bulacaktır. Eğer bunu yürütebilecek yetkili ve yeterliliğe sahip bir kadronuz yoksa sonucun tüm tarafları üzmesi de kaçınılmaz olacaktır. Bunu içinde siyasal sorunları çözecek bir stratejiye sahip olmanız zorunludur. Tıpkı Barselona futbol takımın da rakibe kaptırılan topun altı saniye içinde yeniden kazanmasının zorunlu olduğu gibi.

Evrensel ve yöresel siyasal yaşamın tek değişmeyen gerçeği zamandır. Zaman doğru ve yanlış tespitlerin yansımasını hatasız olarak tarihe mal ettirir. Bunu değiştiren tek sağlıklı olmayan realite ise siyasal oluşumların tarihi akışın doğrularını ve toplumsal gerekliliklerini kendi bakış penceresinin bakışla tarihlerine mal etmeleridir. Günümüz siyası anlayışı, güncel siyasal yaşamın popülist yaklaşımlarını değil orta ve uzun vadeli bir siyasal akışın başlangıcında ki sağlıklı stratejileri zorunlu kılmıştır. Siyasal bir kurum olarak siz yönetim kadroları ve o kadroların başarısını destekleyecek bir katılım ve iç demokrasi anlayış ile işlerliğini kabullenmiyorsanız geleceğin başarılarını beklemeniz hayali olacaktır. Öncüllüklerinizi ve etkili zaman kullanımınızı hedef kitlenizle birlikte yetkili ve yeterliliğe sahip insan kaynaklarınızla paylaşarak sonuca ulaşa bilirsiniz.

Siyasal güven ve bu güvenin kalıcılığı siyasal yaşamın en büyük bayrağıdır. Bu bayrağın dalgalanması halinde onu seyredenler varlığını kabul edip korumaya çalışacaklardır. Bu güveni kazanmak uzun yılar sürer lakin kaybetmek çok kısadır. Bunun da nedeni siyasal yanlışlarınızdır. Bu yanlışlar her zaman çoğulda olmaz bazen tek bir yanlışla geçmişinizi yok etmekle karşı karşıya kalabilirsiniz.

Siyasetçinin siyaset de kendi kendisini yenilemesi ve toplumsal değişimlerden haberdar olması bilgilenmeyle mümkündür. Siyasetçinin bu ihtiyacını ise ancak ve ancak yeterliliğe sahip yetkili kadrolarla gerçekleştireceğini kabullenmesiyle olacaktır.

Siyasetçinin kiralık akıl almasının hiçbir sorunu çözmeyeceğini bilmesi gerekir. Eğer bunu bilmiyorsa sonucuna katlanacağını dahi bilmeden kendi siyasal saplantılarına ve emir alma kabullenmelerine saplanarak siyasi varlığını devam etmeye çalışması doğal bir akıştır. Bu konuda yetmişli yılların siyasal değişimleri döneminde ünlü halk ozanı Mahzuni Şeri bir eserinde ‘Hapı Yuttu Bizim Köyün Çobanı’’ diye siyasal yanlışların sonucunu ifade etmeye çalışmıştı.

Bedensel ve ruhsal sağlığını ihmal eden ve bu konudaki sorunlarını siyasal bütünlüğe yansıtan siyasetçi, geleceğinde ki yok oluşu da beraberin de getirir. Bir diğer önemli konu ise tam yetkili yetkilendirmenin doğru yapıp yapılmadığını ispatlayan zamanın faturasını göğüslemek olacaktır. Çünkü aynı çatı altında yanlış yönetilen bir sürecin sonuçlarını gizlemeniz mümkün olmayacaktır. Suskunluk ve klasik siyaset mirası yeni miraslardan sizi mahrum bırakır. Tehlikeli olduğu kadar dramlık bir senaryo olan ‘’yeterli ve yetkili değil ama başkada yapılacak bir şey yok, desteklenmesi gerekir’’ varsayım teorisi asıl amacı gizleyen bir savdır. Bunun zamanın ispatına bırakmak daha doğru olacaktır.

Bir düşüncenin doğrularını abartı görmek yeterlilik ve yetersizlikle birlikte kavramların bilimsel bakış açısını kavrayamamaktan kaynaklanmaktadır. Bir başka açıdan da bakıldığında, kendi geleceğinin varlığı için politik oluşumun yaratığı ortamın sonuçlarını kendi istemleri doğrultusunda biçimlendirmenin fırsatını kaçırmamaktır. Sahne de pazarlık yapmaksa siyası acemiliğin zaman aşımının yanlışını kabullenip susmak zorunda kalmaktır. Ama geleceğin yaşanacak gerçekleri hep birlikte yaşanacaktır. Yetki ve yeterliliğin sonuçlarını görebilmek beklentisi ile Saygılar

Gençler Türkülerle Coşacak

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Elazığlı müzisyen Ahmet Yüce TRT Müzik kanalında bayram sonrası müzik programı yapacak.

"Ahmet Yüce ile Gençlik Başımda Duman" adıyla yayınlanacak olan programın formatında gençlerle bir arada olacaklarını belirten Ahmet Yüce, "Realite Show tarzında bir program yapacağız. Ağırlık türkü halk müziği olacak. Ağırladığımız konuk sanatçılarımızla gençlerinde katılımıyla türküler söyleyeceğiz. Programımızın çekimleri bayram sonrası TRT Stüdyolarında olacak. 13 bölümlük bir program anlaşması yaptık. ECR Prodüksiyon şirketinin yapımcılığını üstlendiği programda Fatih Kısaparmak, Bülent Serttaş, Esat Kabaklı, Zülfü Demirtaş ve Hasan Öztürk gibi sanatçı büyüklerimizi de ağırlayacağız. Orkestra olarak da İbrahim Tatlıses'in programda yer alan saz sanatkârlarının büyük bir kısmı olacak." dedi.

Elazığ'ın değerli seslerinden olan Ahmet Yüce, Fırat Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak görev sürdürüyor. Programın yönetmenliğini Hüseyin Baran, Müzik Direktörlüğünü Emre Moğulkoç ve Konsept Danışmanlığını ise Elazığ Kültür ve Musiki Derneği Başkanı Abdülaziz Koç üstleniyor.

“Bir soğuk yel eser, üşür ölüm bile”

6 Şubat’ın yarası taze ve kanaması daha epey sürecek gibi. Felâketin önünü ardını henüz idrak edemedik. Can kaybımızı bile tam olarak bilemiyoruz. Milletimizin yüreği yandı ama ateş düştüğü yeri daha çok yaktı. Zaman yaraları sarar derler. Acaba? Allah beterinden korusun.
Tanpınar’ın bir yazısını hatırladım. Genç bir şairin büyük usta **Goethe**’yi ziyaretini anlatır.

ŞERİF AYDEMİR

Duyguları tül gibi uçuşan delikanlı günler öncesinden huzura varınca ne diyeceğini zihninde dizer koşar. Mısralar ezberler, kulağa hoş gelecek hayranlık ve sevgi cümlelerini bir bir dilinin ucuna istifler. Kaşını gözünü, giyimini kuşamını yola koyar. Artık hazırdır. Ama vakti gelip dünya devinin karşısına çıkınca aniden zihninin boşaldığını anlar. Günlerdir ezberlediklerini bir yel alıp götürmüştür sanki. İfade kuracak kelime bulamaz. Tükürüğü kurumuş, dili ağzında dönmez olmuştur.
Ne yapsın zavallı, şaşkınlığından o da tutar Goethe’nin tatlı ve lütufkâr tebessümlerine sığınır ve gelirken yolda gördüğü eriklerin güzelliğini anlatmaya başlar.
İşte bu genç şair gibi oldum. Zihnim boşaldı. Konuşacak ve yazacak mecal kalmıyor ki insanda. Yolda gördüğüm eriklerin güzelliğini tutuk dilimle anlatmaya kalksam kimi keser ki?
Elimizi ve gönlümüzü semaya diktik. İnşallah âleme aff-ı rahmet serpilir.
İnsanımız derdini, umudunu, isyanını, acısını türkülere dökmüş ya, alın size Karadeniz dolayından bir ağıt; koca bir bahçenin çeperini aralayıp bizi içeri çağırıyor. Herkes gücü nispetinde heybesini doldursun deyu:

Oy gidi Karadenuz, dolmuş da taşameyur
İtmeyelim sevdaluk, idenler yaşameyur..
Horon oynamağilen horon yeri düz olmaz
Türkü söylemeğilen koca karı kız olmaz..

Demek söz bir yere kadar, dilek ve temennilerin ömrü de çok uzun değil.
Kavli duamız gibi fiili duamız da olmalı. Bir çaba sarf etmeliyiz. Her insana düşecek bir iş ve sorumluluk mutlaka vardır.
Medine’de yaşlı bir kadının ineği hastalanmıştı. Tırnağındaki iltihaplı yara büyümüş koca hayvanı yere sermişti. Kadının varı yoğu bir inekti, ölür diye korkuyordu. Oradan geçmekte olan **Hz. Peygamber**’i görünce koşup önüne durdu. İneği için dua istedi. **Hz. Peygamber** de dua etti ve kadına dedi ki:
-Duanın içine katran da koy!
Çünkü katran hayvanların yaralarına iyi geliyordu, ilaçtı o gün için.
Biz de dualarımızın içine biraz katran koysak mı?
Ünlü Kırgız yazarı **Cengiz Aytmatov** ile Kazakistan’ın büyük şairi **Muhtar Şahanov** arasında yapılan uzun söyleşi, **“Kuz Başındaki Avcının Çığlığı”** adı altında 1998 yılında Tolkun Yayınları’ndan çıkmıştı. Durup durup okunası bir kitaptır. O söyleşide Aytmatov ilginç olduğu kadar insanı acı acı gülümseten bir hikâyeyi de dikkatimize dokundurur. Dağ eteğindeki meyveleri yiyip gürültü çıkaran, israf eden, ağaçları kırıp döken sorumsuz ve kaba insanların bu hallerine o yörede yaşayan ayılar artık katlanamaz olurlar. Sabırları tükenir. Bir sabah çıkar gelir bu insanları taşa tutarlar. Aslında bu hikâye hepimizin vicdanını gizli gizli ürpertir. Devamında Aytmatov, Bilgin Siyalkavski’nin ***“İnsanların tabiata saldırısı***

tamamlandı. Artık saldırı sırası tabiatta” sözünü hatırlatır ve cümlesini şöyle tamamlar: Bu sözlerin gerçekleşiyor olması akıl sahiplerini çok düşündürmeli, çok!..

Seyahatname'de okuruz. Babası **Evliya Çelebi**'ye nasihatler eder. Esvabının söküğünü üstünde dikme der, ekmek tuz hakkını daima gözet der ve daha onlarca ibretli ve umursanacak nasihatler sıralar. Ama orada araya sıkışıp kalmış bir söz daha göz kırpıp durur bize.

Babası Evliya'ya:

-Bir şey koymadığın yere sakın elini uzatma oğul, diye tembihler.

Bu söz atlıyı atından indirir, indirmeli de zaten.

Resim sergisine gitmiştim. Açılış günü olduğu için salon kalabalıktı. Daha hiçbir tabloya bakamadan, belki unutulmuş belki bir önceki etkinlikten kalmış intibaını uyandıran bir levha gözüme ilişti. Hat olarak işlek bir mutfakta hazırlanmamıştı ama muhtevası çarptı beni:

“İyi yaşanmış bir hayat en büyük sanattır.”

O günden sonra üşenmeden, yorulmadan bu sözü çokça düşündüğüm oldu. Sonunda şu kanıya vardım:

Biz iyi yaşarsak, başkaları için de yaşamış oluruz.

Kitap sayfaları arasında gezinirken bir ara benim bu ifademi zenginleştirecek bir yazıyla da karşılaştım. Elbette sizinle paylaşacağım. **“Ümit Öyküleri”** içinde geçen **Lucy M.Adam**'a ait bir yazıydı bu. Şunları anlatıyordu:

“-Nisan ayıydı. Orta Batı'nın tatsız bir kasabasının biricik otelinde bir oda tutmuştum. Bana ayrılan odanın yegâne penceresinin bir kömür deposuna baktığını fark edince, sinirim bozuldu.

Derken, çiçekler gözüme ilişti. Pencerenin yanındaki masanın üzerinde vazo içinde pembe sardunyalar vardı, yanında da zarf içinde bir pusula. Pusulada şu sözleri okudum: “Kömür deposuna bakacak yerde, bunlara bakın!” İmza: Odanın bir önceki sahibi.

Bu cümleyi okuyunca, karanlık bir günde aniden güneşin parlamaya başlamasına benzer bir duygu içimi doldurdu.

Oldukça mutlu bir halde geçirdiğim o bir haftanın sonunda, sardunyaların yerine bir vazo dolusu karanfil bırakarak otelden çıktım.

O zamandan beri, odanın bir önceki sahibinin inceliği sayesinde kaç kişinin hayatının aydınlandığını merak eder dururum.”

Ne dersiniz; iç açıcı, zarif bir öykücük değil mi? Ben ilk okuduğumda göğsümde pır pır kuşlar uçuşmuştu. İnsan olduğuma öyle bir sevinmiştim ki…

Yaşadığımız bu dünyayı kırıp dökmeyelim. Kirletmeyelim. Bizden sonraki konuklara odamızı temiz bırakalım. Ardımızdan gelecek nesillerimiz izlerimize basarken bizim adımıza utanmasınlar. Onların konup göçecekleri uğrak yerlere çiçek demetleri serpiştirelim. İçleri kararmasın. Bilsinler ki, dünyayı sadece kendimiz için kullanmadık.

Etrafımızı sevgilerle, hoşluklarla, güzel kokularla yuyup yıkayalım, sonra gidelim.

Girişte sözünü ettiğim söyleşi-kitapta Kazakistanlı Şahanov'un da anlattıkları çokça feyiz açıcı ve dikkate değerdir: ***“İshak adında bir dayım vardı. At üstünde giderken yolda bir taş görse, atından inip o taşı uzağa atardı. Boşu boşuna zahmet etmesine şaşan kimselere, bizden sonra gelenler tökezlemesin diyordu.”***

Ki; Hz. Mevlânâ, Mesnevi'sinde(6.cilt, B.330) bu geleneğin nereden tevârüs ettiğini öne alarak benzeri davranışları kişinin edebinden sayar.

Alevi-Bektaşi kültüründe de, gölgede yatan köpek asla kovulmaz, dinlenmesine izin verilir.

Bestamlı Beyazıt'ın kervanı Hac dönüşü Hamedan şehrine uğramıştı. Oranın pazarından meşhur bir çiçeğin tohumunu aldı. Şehirde bir zaman kaldılar; gezip gördüler, oturup kalktılar ve nihayet Bestam'a doğru yola çıktılar. Hayli yol almışlardı ki, bir ara Beyazit-i Veli, tohum torbasının ağzını açtı ve gördü ki, tohumların içinde bir sürü karınca var. İçi sızım sızım kabardı. Hayıflandı. Sonunda dayanamayarak devesini kervanbaşının yanına sürdü:

-Ben geri dönüyorum!

-Aman ya Sahip, neden?
-Hamedan'da aldığımız tohum torbasının içi karınca dolu. Onları yurtlarından yuvalarından uzaklaştıramam. Buna hakkım yok. Ben dönüyorum!
Ve döndü.
O Beyazıt ki; incele incele, gönlü iyiliğin ve güzelliğin yurduna hicret eylemişti. Dağda sürü otlatırdı da koyunlarına kurtlar bekçilik yapardı.
Bir menkıbedir der geçebilirsiniz. Abartılı bulabilirsiniz. Günümüze gel diyebilirsiniz. Eyvallah.
Ama bu menkıbe bize ne hatırlatır? Bir kalbimizin olduğunu… Toprağa, insana, hayata ve eşyaya merhamet etmeyi unutmamamız gerektiğini…
Bir zaman önceydi gazetede gözüme ilişti. Korkulu, endişeli, umutsuz bakışlarını annesine dikmiş savaş artığı ağlamaklı bir çocuk fotoğrafı vardı ve altında bir **Özcan Ünlü** şiiri:

"Anne dedi, içlenerek
Daha ne kadar yolumuz var cennete?
İçim akıyor…"

Sevgili Nazif Tunç'un **"Karınca"** filmini hâlâ seyretmedinizse mutlaka bulup görmenizi dilerim. Zira ufkunuzu açacağından eminim.
Ayrıca, **Bedri Rahmi Eyüpoğlu**'nun **Dol Karabakır Dol** kitabından bir dörtlüğü de buraya almak istedim:

Karıncanın canı bir dirhem,
Filin canı bin okka
Ama ikisinde de bir telâş, bir kıyamet
Ölüm kapıya gelince…

Fıtrattan kaçış, insanlık ailesinden kopuş çok uzun sürmemeliydi. Çünkü "İnsan merhamete ayarlı bir varlıktır."
Kurnazlık bu ya, kabahati hep toprağa yüklüyoruz. Toprak kir pas tutmaz. Hele bu topraklar…
Bir de nasıl desem bilmem ki? El hak doğrudur, büyük şehirler kurduk… Ama ruhaniyetsiz şehirler… Oysa ki, Farabî'nin dediğince bizim **"Erdemli Şehirler"**e ihtiyacımız vardı.
Geçtiğimiz günlerde TEMA Vakfı, bir insanın yılda 8 ağaç tükettiğini açıklamıştı. Ne korkunç hakikat! Ömründe tek bir ağaç hediye etmediği dünyanın her yıl 8 ağacını tüketmek… Bunu duyduğumda, kalabalığa sığınarak yüzünü gizlemeye çalışan suçlu adama benzetmiştim kendimi. Ve kendimden ürkmüştüm.
Latife Tekin'i hatırladım:
"Yoksuluz. Yeryüzünden başka neyimiz var ki?"
Eh işte, onu da böyle hor kullanıyoruz. Severken, göğsümüze basarken canını çıkarıyoruz. Yamyam gibi kendi kalbimizi yiyip bitiriyoruz.
Hak katında yerimizi bilmek istiyorsak, hangi işle meşgulüz, ona bakalım! Neyle ölçersen onunla ölçülürsün çünkü.
İnsan üç yerden utanır, der, Basralı Maverdî. Allah'tan utanır, insanlardan utanır, kendisinden utanır.
Bu çağın en belirgin özelliği, insanın kendinden utanmayı bırakmış olmasıdır herhalde. Belki de bu münasebetle Montaigne, sanatçıyı, kendine seslenen insan diye tarif eder.
Sultanahmet'teki kimi dostlarımız bilirler; son zamanlarda nerede üç beş kişi bir araya gelsek, anında burnumuzun dibinde biri peyda olurdu. Başka kapıya gitmez sanki bizi arar bulurdu.

Sıska, cılız ama bakışları iğneli bir adam… Neyin nesiydi, bir türlü sökemedik. Tiz ve kaynamamış sesini önümüze boşaltır giderdi:
-Bugün içinizden bir yetim başı okşayan, bir cenazeyi yolcu eden, bir hastayı ziyarete giden yoksa haydi dağılın. Allah'ın dedikodusunu yapıp durmayın. Allah'tan utanmıyorsunuz bari kendinizden utanın!
Kulaktan, gözden ve gönülden bile hesaba çekileceğimizi haber veren Rabbimiz(İsra,36), yapıp ettiklerimizi sormayacak öyle mi?
Kuzey Afrikalı İbn Battuta 14.yy'da yaşamış ve bütün yeryüzünü ayağına çekmiş bir seyyahtır. Seyahatnamenin 1. Cildinde Anadolu'ya yerleşen Türk boylarının kurduğu Ahiliği anlatırken, **"Dünyada bunlardan daha güzel ve daha hayırlı iş yapan kimse görmedim"** demiştir.
Nitekim Ahilikle ilgili mahkeme sicillerinden alınan rapora göre meselâ Çankırı Demirciler çarşısında 467 yıl boyunca hiç yangın çıkmamış, kavga olmamış, hırsızlık vakasına rastlanılmamış.
Düşünmeden edemiyorum. Durup durup etimi çimdikliyorum.
İsmet Özel'in de besbelli yüreği yanık:

"Usta, ölmeden bana bir oyun öğret,
İnsan olayım…"

Evet evet… İnsan olmaktan başka çaremiz kalmadı. Kendimizi yeniden inşa etmenin, çekiç darbelerini kendi öz cevherimize indirmenin yollarını bulmalıyız artık.
Franz Kafka gibi söylersek; hiçbir eksiğimiz yok, her şeyimiz tastamam. Sadece bir daha kendimize ihtiyacımız var.
Hz. Peygamber'in, Peygamberliğinden önce katıldığı ve yıllar sonra **"Şimdi olsa yine katılırım"** dediği Mekke'nin saygın insanları tarafından kurulmuş bir teşekkül vardı. Haksızlıklara karşı gelen, mazlumların ve iyilerin yanında olan **"Hılfu'l-Fudul"**, Erdemliler İşbirliği…
Dünya çok soğuk, kanımız donuyor. Ve insanlık böyle bir birliğe ne kadar muhtaç…
Niyetin hara(nere), menzil ora…

OKUYUCULARIMIZIN DİKKATİNE!..
Dergimiz bu sayıdan itibaren basılı olacaktır.
Abone olmak isteyenler,
1 yıllık abone bedeli olan 600 TL'yi
Vakıflar Bankası
TR73 0001 5001 5800 7306 2428 13
Yücel Çakmak hesabına yatırıp,
dekont ve adresle birlikte
cakmakyucel@gmail.com
veya 553 2533090 nolu
numaradan watsapp'dan gönderebilirler.

DERT DEVAYA MİSAFİRDİR

İnsan her yaşadığı an bir saniye sonra hikâyeleşir, bir varmış bir yokmuş gibi masallaşır. Ve zihnimizdeki arşivde yerini alır ve sadece hatırlarız.
Hatırlamak onu gerçek yapmaz. Gerçek olan yarındır. Bilmediğimiz bir hikâyenin penceresi her sabah açılır, uykuya dalınca pencere kapanır, hikâye arşivine kaldırılır.

BİLAL CİVELEK

Çünkü o artık dün olur.
Dün'ler sadece hatıradır. Asla geri gelmez ve bir daha yaşanmaz.
Bu gerçeği yaşanan deprem bize açık ve net bir fotoğraflarla gösterdi.
Pazar akşamı yatanlar, pazartesinin binlerce, milyonlarca hayalleri silindi. Bambaşka bir hayatla sabah uyandılar.
Ya da hiç uyanmadılar.
Hayatı sıfırlayarak uyandılar.
Ya da hiç uyanmadılar.
Kurtulanlar ayakkabılarını bile bulamadan sokakta yalın ayak kaldılar.
Hayalleri sil baştan oldu.
Kaybettiği yakınları onu artık başka bir dünyada doğmuş gibi yalnızlaştırdı.
Akşam alnından öperek uykuya salan annesi sabah yoktu.
Yarına oyuncak almaya söz aldığı baba enkazın içinde bomboş göklere bakıyordu.
Deprem asıl çocukları vurdu. Onlar daha hayatı yeni yeni tanımaya başlamışlardı ki, başka bir dünyanın kucağında kendilerini buldular.
Deprem bölgesindeyken enkaz kenarında bir çocuk gördüm. Dört yaşlarında ve yalınayak. Siçim gibi yağan yağmurun altında boş boş etrafa bakıyordu.
Onun için hiçbir şey dün gibi değildi ve olmayacaktı. Ama o bunu bilmiyordu. Boş boş bir noktaya bakıp olanları anlamaya çalışıyordu.
Annesini babasını enkazın içinde seyreden çocuğun çalınan hayatı iki demire bir torba çimentoya satıldığını nerden bilsin.
Çocuk bunu bilmiyordu ama Müteahhit ve onu denetleyenler biliyordu.
"Ev kırıldı annem babam kırığın içinde kaldı" diyen çocuk, gerçeği sonra anlayacaktı, geleceğini ailesini elinde alan müteahhidin, çocuklarının pahalı arabalara binerken anlayacaktı belki de…
Ailesinin kanı üzerinde kendi ailesini daha iyi yaşatan rüşvetçi memur, mühendisi de sonradan öğrenecekti.
Rüşvet alanlar çocuklarıyla parklarda, tatil yerlerinde eğlenirken görecekti, o zaman kafasına dank edecekti. Fakat fakat şimdi aynı cümleyi tekrarlayıp duruyordu; "Ev kırıldı, annem babam kırığın içinde kaldı."
İşte onun için diyorum ki, yarın olmadan yarını olduğunu anlayamazsın.
Onun için diyorum ki; her sabah akşamın devamı değildir.
Onun için diyorum ki; Aldırma çocuk, dert devaya misafirdir. Bu da geçer. Senin yaran sadece sızlar ve ölünce biter ama annen babanın ölümüne sebep olanlar ölse de yaraları sızlamaya devam eder.
Sabret çocuk; bir gün evin kırılmadığını anlayacaksın.
Ve sana hayat sana hiç ummadığın hediyeler sunacaktır.
Dedim ya; Dert devaya misafirdir, biraz sabırlı ol!

Sinemanın hafızası: ŞEKEROĞLU…

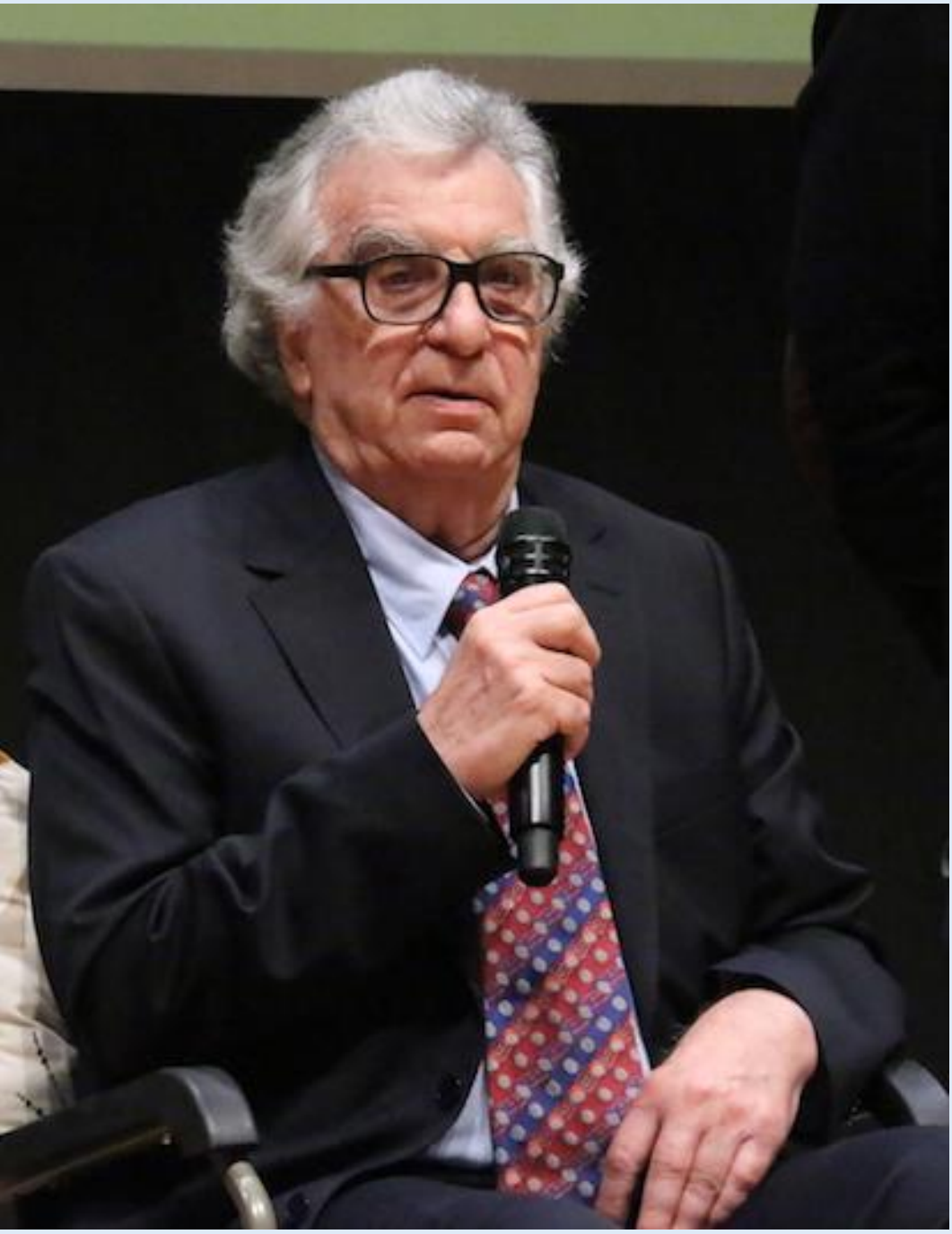
ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Sami Şekeroğlu (d. 26 Şubat 1937 - Ulukent, Harput, Elazığ), Türk sinema profesörü ve yönetmendir. Türkiye'nin ilk sinema profesörlerinden biri olan Şekeroğlu, aynı zamanda Türkiye'nin ilk sinema kulübü olan Kulüp Sinema 7'nin ve Türk Film Arşivi'nin de kurucusudur.

Sami Şekeroğlu, 26 Şubat 1937'de Harput'un o dönemki adıyla Hüseynik köyünde dünyaya geldi. Annesi Bedriye, babası ise bölgede sesiyle tanınan Ali Feyzi Efendi'dir. Şekeroğlu'nun çocukluğu ailesinin Elazığ'daki üzüm bağlarında geçti. İlkokulu Hüseynik'te okuyan Şekeroğlu, ortaokulu Elazığ'da ve bir dönem de Ankara Atatürk Lisesi'nin ortaokul kısmında okumuştur. Ortaokul eğitiminin ardından Elazığ Lisesi'ndeki eğitimine başlayan Şekeroğlu, burada Muhibbe Darga, Memnune Bildik, Vahap Kışoğlu, Şükrü Kapucu gibi eğitimcilerden dersler aldı. Lisede birçok tiyatro oyunu sahneleyen Şekeroğlu aynı zamanda sinema, edebiyat ve resimle de ilgilendi.

Lise eğitiminin ardından İstanbul'a gelen Şekeroğlu, burada o dönemki adıyla İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'nin açtığı sınavı kazanarak "Yüksek Resim Bölümü"ne kaydoldu. Burada Bedri Rahmi Eyüpoğlu, Ahmet Kutsi Tecer ve Ali Avni Çelebi gibi isimlerden dersler aldı. Üniversite eğitimi sırasında Fazıl Hüsnü Dağlarca, Abdi İpekçi gibi isimlerle tanışarak Yön Dergisi'nde yazılar yazmaya başladı. Şekeroğlu bu dönemde birçok konferans ve şiir matineleri de düzenledi. Atilla İlhan'ın davet edildiği bir şiir matinesi üzerine İlhan bu davet ile ilgili: "Yirmi-yirmi beş şiir okudum zannederim, neredeyse omuzlar üstünde çıktık. Bana sorarsan bir Atilla İlhan mitosu varsa orada başladı." diyerek Sami Şekeroğlu'nun düzenleyicileri arasında olduğu matinenin kendisi için olan önemini vurgulamıştır.

Kurucusu olduğu "Türk Film Arşivi"ni 1969'da tüm mal varlığıyla karşılıksız olarak Akademiye devrederek "Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Film Arşivi"nin de kurucusu oldu. 1967'de Uluslararası Film Arşivleri Federasyonuna (FIAF) üye olan kurum, 1973'te yetkili ve asil üye olarak kabul edildi.

Sinema-TV alanında çalışma yapacak bir Bilim-Sanat-Kültür Kurumu oluşturmak üzere Avrupa'nın konuyla ilgili merkezlerinde, ABD'de New York, Chicago, Minneapolis, Hollywood'da sinema okulları, sinema merkezleri, stüdyolar ve arşivlerde araştırma ve incelemeler yaptı.
1975 yılında DGSA Film Arşivi'nin dünya standartlarında modern teknolojiye sahip, araştırma-inceleme yapan bir Bilim-Sanat-Kültür Kurumu haline getirdi ve adını "Sinema-TV Enstitüsü"ne dönüştürdü. Bu tarihten itibaren çalışmalarını Sinema-TV Enstitüsü Müdürü olarak sürdürdü. Sinema-TV Enstitüsü'nde akademik düzeyde ülkemizin ilk örgün sinema-televizyon eğitimini başlattı.
1985 yılında Doçent, 1987 yılında Profesör oldu. 1988 - 1996 yılları arasında Mimar Sinan Üniversitesi Rektör Yardımcısı, 1996 - 1999 yılları arasında MSÜ Güzel Sanatlar Fakültesi Dekanı olarak görev yaptı. MSÜ SinemaTV Merkezi bünyesinde ilk Sinema Müzesi'ni kurdu 1985 yılında ressam Neşet Günal'ın resimlerinden ilham alarak hazırladığı "Toprak Adamları" adlı deneysel kısa filmiyle Kültür Bakanlığı Sinema Ödülünü aldı. Belgesel film çalışmalarının yanı sıra Türk Sinema Tarihi Araştırma Projesi'ni yürüttü. Yurtiçinde ve yurtdışında film festivallerinde jüri üyelikleri yaptı. Çeşitli yerli ve yabancı yayın organlarında makaleleri yayınlanan, lisans ve lisansüstü kademelerinde sinema tarihi, estetiği ve tekniği konularında dersler veren Prof. Sami Şekeroğlu, 6. Adana Altın Koza Film Festivali'nde Onur Ödülü'nü aldı.
Sami Şekeroğlu, Duygu Şekeroğlu ile evlendi. 2 çocuğu vardır.

www.gazetelazig.com

Yardımlar AFAD hesabına yatırıldı

ÇAYDAÇIRA/ALMANYA

Almanya'da faaliyet gösteren Avrupa Elazığlılar Derneği'nce organize edilerek depremzedeler için toplanan 158 bin Euro Afad hesabına yatırıldı.

Yardım kampanyası hakkında kamuoyuna bilgi veren Avrupa Elazığlılar Derneği Genel Sekreteri Dr. Ahmet Yılmaz, 100.000 Euro Almanya'da olmak üzere, 58.000 Euro da doğrudan yönetim kurulu tarafından Türkiye'de acil müdahale desteği olmak üzere yaklaşık 158.000 € bağış toplandığını belirtti.

İLHAN KILIÇ

Yardımların en güvenilir şeklinde yerine ulaştırılacağını ifade eden Dr. Ahmet Yılmaz, "Tam bir şeffaflık içinde kuruşu kuruşuna derneğimiz üzerinden yapılan bağışın tamamını doğrudan Afad'a, Ziraat Bankası'ndaki hesabı üzerinden ulaştırdık. Dekontlarını da burada ibraz ediyoruz. Ayrıca Bağış isim ve miktarların yazıldığı listenin tamamını bağış yapanlara ulaştırdık. Bazı yardım kuruluşu iddiasında bulunanların ya da sivil toplum kuruluşlarının yaptığı gibi her hangi bir kesinti, başka amaçlarla kullanım veya kendi kurumlarının masraflarını bağışlanan yardımlardan karşılama, kişisel menfaat temin etme gibi bir acizliğe, seviyesizliğe düşmedik.

Almanya'dan Afad'a bağışlar iki dilim halinde gönderildi. Birinci dilim bizim dernek hesabımıza banka yoluyla gönderilen bağışlar, (Tutar: 33.578,00 Euro), ikinci dilim elden nakit olarak yapılan bağışlar.(Tutar: 67.075,00 Euro). Toplam Tutar: 100.653,00 Euro.

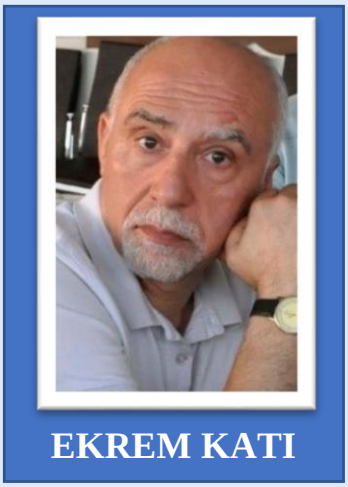
Yönetim Kurulu üyelerimizin şahsi olarak gerek Almanya'dan ve gerekse Türkiye'den, kampanyamızdan önce ve/veya acil ihtiyaç talepleri karşısında direkt yaptıkları hatırı sayılır çok ciddi yardımlar, buradaki listenin haricindedir.

Azına çoğuna bakmaksızın Allah herkesin yardımları kabul etsin, karşılığını kat be kat kendi katında versin inşallah." dedi.

ALİYE BACI VE TRAFİK MEMET

Malum her şehrin yan deli olan tatlı ve renkli bir takım simaları vardır. Bizde bunlara tevekkeli derler. Fakat Elazığ'ımızdaki kadar filozof ve hazır cevap olanına zannetmiyorum ki bir başka tarafta rastlansın.

Aslında hepsi de en az Aliye Bacı çapında ünlülerimiz çoktur. Bilmem Aliye Bacıyı anlatmaya gerek var mı ki? 120 cm boyunda kolunda sepet, ayağında teşek ayakkabılar, başında beyaz yazma, bir elinde pipoya benzeyen uzun bir ağızlık, modacıların daha yeni yeni Aliye Bacıda görüp de taklit etmeye başladığı, her parmakta başka bir yüzük, derin çizgili bir yüz ve kırışıklar içinde devamlı olarak gülen bir çift yeşil göz.

EKREM KATI

Elazığ'da kasaplar çarşısından taa.... Beşkardeşlere kadar olan sahada Aliye Bacıyı tanımazlıktan gelecek bir tek kedi yoktu. Gündüz sabahtan akşama kadar temin ettiği paralarla aldığı ciğerleri, akşam karanlığı ile birlikte eski şehir stadının önünde, içtimaya geçen kedilere dağıtırdı. îşin hoş tarafi o saate kadar ortalıkta bir tane kedi yokken Aliye Bacı'mn gelmesine yakın öğretmen okulundan itibaren yedi mahallenin kedileri karşılama merasimine geçerlerdi.

Aliye Bacı önde, kediler arkada, muzaffer bir kumandan gibi kafile halinde her gün ciğer dağıtılan yere doğru kırıtarak yürürlerdi.

Çok hoş sohbetti Aliye Bacı. Yeter ki çocuklar kendisine karışıp kızdırmasınlar. îşte o zaman başlar bağıra bağıra ağlamaya ve malum bedduasını etmeye.

“Oğlumun dansına gelesiz. İsmail’ imin dansına gelesiz.”

Oğlunun dansına gelmesi ise kendi anlatışına göre biricik oğlunu polisler döve döve öldürmüşlerdi.

Neşeli zamanlarda ise seyretmeye doyum olmazdı. Hele Elazığ'ın ünlü tevekkelilerinden Trafik Memet'le bir konuşmaları vardır ki ömürdür.

Şimdiki İzzetpaşa Camisi'nin önünde eskiden suyu kesik bir çeşme vardı. Bir gün Aliye Bacı ile Trafik Memet bu çeşmenin önünde oturmuş konuşuyorlar. Trafik Memet'in elinde de bir avuç bozuk para var. Hepsi de beş kuruşluk. Bir tane içinden alır ve Aliye Bacı'ya uzatarak:

“Bacı hele şu beş guruşu al da bir kere horoz gibi öt.

“Ü ürü üüü...

Trafik Memet kahkaha atarak

“Şu beş guruşu al da bi daha öt baham.”

Trafik Memet keyiflendikçe keyiflenir ama Aliye Bacı'yı öttürüp avucundaki parayı farkında olmadan bitirir. Bu sefer Aliye Bacı gevrek gevrek gülerek şöyle der:

“Memet al hele şu bi guruşu horoz gibin öt baham.”

“Bele oli mi heç Aliye Bacı, ben sahan beş guruş vermiştim sen bahan bi guruş verisin Allaha reva mudur bu?”

“Beğenimsen ötme sahan zornan öt diyenmi var.”

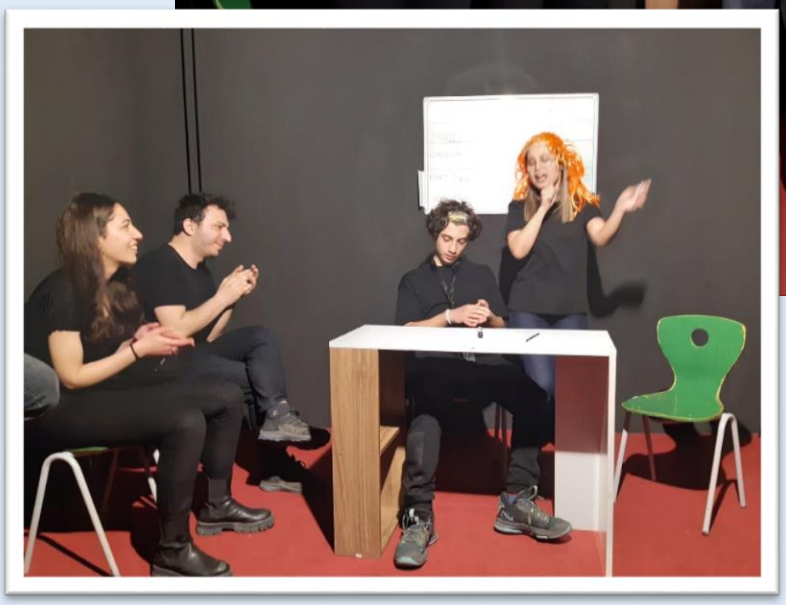
Memet verdiği paralan geri alabilmek için ötmeye başlar.

“Ü ürü üüüü....

“Ula Memet çoh hoş ötisin hele şu bi guruşu da, bi daha öt baham.” diyerek Trafik Memet'i horoz gibi öttürmeye devam eder. Biraz sonra Aliye Bacı bu oyundan sıkılır ve Memet'i öttürmekten vazgeçer. Ciğer dolu sepetini aldığı gibi paralarla birlikte kaçmaya başlar. Aliye bacı önde Trafik Memet arkada gözden kaybolurlar.

Elazığ'da ilk oda tiyatrosu sahnelendi

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Elazığlı bir grup tiyatro sever genç son oyunlarını sahnelemek için kendi sahnelerini kurdular.

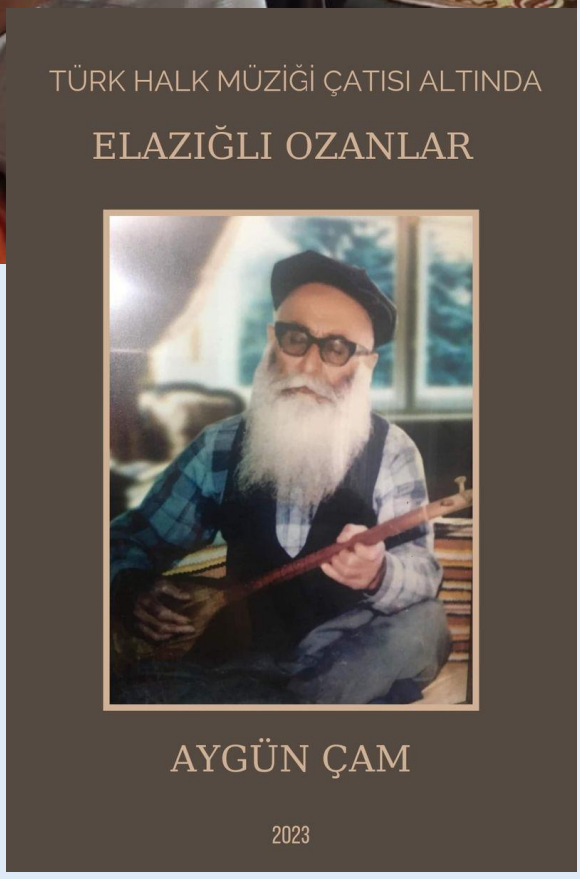
2017 yılında "Tiyatro Piyes" olarak sanatsal çalışmalarını yürüten yaklaşık 40'a aşkın tiyatro sever gençler, tiyatro bürosunu sahneye dönüştürdüler. Ahmet Erdem Kayalı tarafından 2017 yılında kurulan ve ilk oyunlarını 2017 Yılı Kasım ayında sahneleyen Tiyatro Piyes ekibi bugüne kadar 20 den fazla oyun sahnelediler. İstanbul'da sahne yaşantısına ayak atan Kayalı, Kadıköy Halk Eğitim Merkezi ve Gedik Üniversitesi'nde tiyatro eğitimi aldı. Bir süre İstanbul'da sanatsal yaşamını sürdüren 26 yaşındaki Ahmet Erdem Kayalı, 2015 yılında memleketi Elazığ'a dönerek, 2017 yılında 12 kişilik bir ekiple "Tiyatro Piyes" adı altında sahne yaşamını sürdürüyor. 40 kişilik bir ekiple yoluna devam eden Kayalı, arkadaşlarıyla birlikte büro olarak kullandıkları bir iş hanının 4. Katındaki bürolarını sahne olarak yeniden düzenlediler.

Ülkemizde yaşanan üzücü deprem nedeniyle Nurettin Ardıçoğlu Kültür Merkezi'ndeki sahnede tiyatro oyunlarının sahnelenmesinin geçici olarak durdurulduğunu ifade eden Kayalı, "Bizde kendi tiyatro büromuzu arkadaşlarımızla birlikte küçük bir sahneye çevirdik. 34 kişilik sahnemizde ilk oyunumuzu 17 Mart Cuma günü sahneledik. Doğaçlama şeklinde olan gösterimizde 1 moderatör eşliğinde 4 arkadaşımız doğaçlama yaptı. Bu sahnede ayrıca tek kişilik oyunlarımız ve stand-up gösterilerimizde yer alacak." dedi.

Türk Halk Müziği Çatısı Altında;

“Elazığlı Ozanlar”

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Müzisyen Araştırmacı Yazar Aygün Çam’ın uzun bir süredir üzerinde çalıştığı "Elazığlı Ozanlar" adlı eseri okuyucularıyla buluşuyor. Baskil Şeyh Hasan'lı Teslim Abdal'dan, Keban'lı Nimri Dede'ye, Sün köylü Sadık Dede'den Mornik'li Pir Perişah'a uzanan ozanlar silsilesini geniş bir şekilde anlatılan eser hakkında bilgi veren Aygün Çam, “Aziz şehir Elazığ'ın Aşıklık geleneğindeki yeri ve önemini bir kez daha vurgulamış olduk. Çalışmamızda tarihsel süreç içerisinde Elâzığ’da doğmuş, bu topraklarda yaşamış 48 ozanın hayatına ve eserlerine yer vermiş olduk. Bu eser mûsiki kültürünün başkenti aziz şehir Elazığ'a hediyemiz olsun.” dedi.

6 Şubat Deprem Şehitleri Hatıra Ormanı oluşturuldu

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Elazığ'da Kahramanmaraş merkezli iki büyük depremlerde hayatını kaybeden vatandaşların anısına "Deprem Şehitleri Hatıra Ormanı" oluşturuldu.

Elazığ Orman Bölge Müdürlüğü tarafından 6 Şubatta meydana gelen depremlerde hayatını kaybeden vatandaşların anısına '6 Şubat Deprem Şehitleri Ormanı" oluşturuldu. 'Bir fidan bin umut` sloganıyla Harput yolu Kolordu Komutanlığı yanındaki alanda fidan dikim etkinliği düzenlendi. Fidan dikim törenine Vali Yardımcısı Recep Gündüz de katıldı. Daha sonra alanda oluşturulan 'Deprem Şehitleri Hatıra Ormanına' depremde hayatını kaybedenlerin anısına 2 bin 23 adet fidan toprakla buluşturularak can suyu verildi.

Fidan dikim etkinliği hakkında bilgi veren Orman Bölge Müdürü Muhammed Salih Çetiner, ''Bugün Harput yolu 4. kilometresinde bir fidan dikim etkinliğimiz oldu. Ülkemizde 6 Şubat tarihinde Kahramanmaraş'ta yaşanan peş peşe iki depremden dolayı on binlerce vatandaşımız hayatını kaybetti, yüz binlerce vatandaşımız yaralandı. Onlar adına, şehitlerimizin hatırası için tüm Türkiye'de olduğu gibi Elazığ'da da 'Deprem Şehitleri Hatıra Ormanı' oluşturduk. Burada toplam 2 bin 23 tane çukur açtık ve bu fidanları toprakla buluşturmak üzere toplanmış durumdayız" ifadelerini kullandı.

O’na Deli Demeye Dilim varmıyor

CEVDET BABA

YÜCEL ÇAKMAK
ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

O gün böyle bir soruyu Deli Cevdet’e sormanın ne kadar manasız ve gereksiz olduğunu düşünmüştüm. Bugün ise, hiçbir mana veremediğim ve hala hayretle hatırladığım bir olaydır ki; Deli Cevdet Baba’nın söyledikleri tamamen tezahür etmiştir. Peki, bu gerçekleşen olayı nasıl açıklamalı? Yoksa akıl ve irade dışı, açıklanamayan bir delinin doğa dışı hissiyatını bir tezahürü müdür? O gün, Deli Cevdet Baba, benim için mühendis, ağabeyim M. Hanifi Bican için, önce öğretmen daha sonra mühendis olacağını, mahalleden arkadaşımız Ahmet için şoför olup Almanya’ya gideceğini söylemişti. Biz ise Cevdet Baba’nın sonradan tümüyle gerçekleşen kehanet dolu sözlerine o gün çok gülmüştük. Ben o yıl makine mühendisliğini ağabeyim de eğitim enstitüsünü kazandı. Öğretmen olduktan sonra fizik mühendisliğini okuyup mühendis oldu. Ahmet ise şoför olup Almanya’ya gitti. Halen Almanya’da yaşıyor. Böyle bir kehaneti elbette açıklayabilecek durumda değilim ama gerçek de buydu.”

Cevdet Elazığ Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi’ne yatmıştı. Günleri ya bahçede ya da koğuşta geçiyordu. Başhekim Mutemit Yazıcı, Cevdet'in zararsız ve iyi huylu olduğu için "çubuklu pijamasıyla" gün içinde şehre çıkmasına, dolaşmasına izin vermişti. Cevdet, her sabah erkenden hastaneden çıkar, önce Nadir'in bakkalından nevalesini alır sonra Recep'in kahvesinde kahvaltısını yapardı.

İki dükkân aşağıdaki kundura tamircisi Kör Feti, en yakın dostuydu. Karısı ölmüş, iki çocuğuna kundura tamiriyle maişet temin etmeye çalışırdı. Zaman, zaman felsefi tartışmalarda görüş ayrılığı nedeniyle Feti'yle küser, sonra barışırdı.

Bir gün "deliliği" tutup da bir hastabakıcıyı kovalayınca, ne olduğunu anlamadan, demir parmaklık ardında, zırdeliler bölümünde bir hücrede yapayalnız buldu kendini. Dışarıyı, kör Feti'yi, Bakkal Nadir, kahveci Recep, inek gözü pazarlığı yaptığı Kemal amcayı özlüyordu. Birden fark etti ki hücrenin kapısı açık. Fırladığı gibi kaçtı hastaneden. Nadir'in bakkalı önüne gelince esnaf Cevdet'e alkış tuttu. Vukuatını biliyorlardı. Kurtuldu sandılar. Cevdet bu alkışla, hayali atına atlayıp Harput'a yöneldi. Dört yol ağzına gelince yolu şaşırdı. Beyaz Pınara doğru hızla koşmaya başladı. Koştukça, rüzgârla kendini özgür hissediyordu. Sonra ayağına batan koca cam parçasının acısıyla yalınayak olduğunu anladı, yarılan, kanayan ayağıyla yere

yığıldı. Polis ve hastabakıcılar etrafını çevirmişti. Elini, ayağını bağlayıp bir çuval gibi Skoda Pikap'ın arkasına attılar. Hayali atıyla koşarken, yüzüne vuran rüzgârla özgürlüğü tatmıştı bir kere. Hücresine koydular. Bir daha konuşmadı, yemedi-içmedi. Hep demir kapının açık unutulmasını bekledi. Unutmadılar.

Gözünü günlerce kilitten ayırmadı. Özgürlüğün rüzgârı oradaydı, ama bir daha da esmedi yüzüne. Özgürlük delisi Cevdet, özgürlük rüzgârını beklerken hücrede, ruhu bedeninden uçtu gitti bir rüzgâr gibi.

Bu ona ders olmuştu. Artık istediği gibi davranmayacaktı. Kimseye zarar vermeyecekti. Hastabakıcıların sözünü dinleyecekti. Bir ay zırdeliler bölümünde kalan Cevdet, nihayet kendi koğuşuna dönmüştü. Dr. Yazıcı, Cevdet'i tekrar gözlem altında tutmuştu. Haftada 2 gün yanına uğrayıp sohbet ediyordu.

Cevdet'in tamamen zararsız olduğuna kanaat getiren Dr. Yazıcı, yeniden "çubuk pijamalı" izinler vermeye başladı. Esnafın verdiği sadaka harçlıkları harcamadığı ve çorap aralarına sıkıştırdığı, pijamasının paçalarında biriktirdiği de biliniyordu. Akşamları yattığı akıl hastanesine dönerken topladığı bu paraları da yine yoldaki dilencilere sadaka olarak dağıttığı söyleniyordu.

Elazığ halkı iyiden iyiye Cevdet'e alışmaya ve sevmeye başlamıştı. Öyle ki Dr. Mutemit Yazıcı'dan izin alarak, Cevdet'in geceleri de şehirde kalmasını istediler. Çarşı esnafı Cevdet'i daima gözetim altında tutma sözü vererek, hastaneden çıkardılar. Cevdet artık özgürdü.

Cevdet akşamları küçük bir kulübede yaz, kış anadan üryan yatmasına rağmen, gündüzleri 3-4 gömlek üst üste giyer iki, üç kravatı birden bağlar gezerdi... O kahvehane senin burası, şurası derken Elazığ çarşısının sevilen birisi olur. Aç kalmaz açık kalmaz.

Cevdet'i sevdiren tarafı kalp gözünün açık olması. Her nereye gitse kimse ona sormadan adamın iyisini kötüsünü şak diye yüzüne söyler. Bir gün çarşının zenginlerinden biri Cevdet'e sorar; "Benim kız ile damat kediyle köpek gibi hiç geçinemiyorlar sen ne dersin bu işe" der. Cevdet direkt söze girer, "Ağa senin şımarık kızını bu memlekette kolay kolay kimse çekmez. Elin oğlunun hiç mi hiç suçu yok, mecburiyetten eyvallah deyip oturuyor yerinde" der.

Ağa sorar, "Peki yatağa çıplak yatıp da, gündüz bu kadar giyinmenin sebebi nedir?"

"Uyku yarı ölümdür ağam, yarısı uyku ise yarısı da yorgan der. Gündüz ise benim olan her şeyi giyiyorum çünkü kimseye güvenmiyorum."

Devamı var…

EŞO DİYEZE ARAMIZDA…

2020 Yılı Haziran ayında ‘Dındik Mizah Dergisi’ni yıllar sonra yeniden çıkardık.
2. Sayıda yani Temmuz ayı sayısında mahalli bir tip oluşturarak, ‘Eşo Diyeze’ diye bir kahramanımız oluştu. 65 yaşlarında olan ‘Eşo Diyeze’mizin asıl adı Ayşe idi. Eşo Diyeze kocası Mamoş Amca’yla Elazığ’ın Seko Mahallesi’nde oturuyordu. Mahallenin sevilen ve sözü sayılanlardan olan Eşo Diyeze, açık sözlülüğü, yiğit duruşu ve nüktedan kişiliğiyle tanınıyordu.
Kahramanımız Eşo Diyeze, genelde Elazığ şivesiyle konuşurdu. Oldukça zeki olan Eşo Diyeze, gündemi yakinen takip ederdi.
Aslında yaşamış bir efsaneden yola çıkarak, bu kahramanımıza hayat verdim.
Perçençli Hayriye Hanım… Elazığ yakın tarihinin önemli karakterlerinden biriydi… Yine 2020 Yılı Mart ayında kapandığımız ev hapsinde (karantinalı günler) Perçençli Hayriye Hanım hakkında yaptığım araştırmalar neticesinde, Hayriye Hanım’ın bazı karakteristik özelliklerini Eşo Diyeze’e monte ettim. Bir nevi Hayriye Hanım’ımı Eşo Diyeze’de yeniden yaşattım. Yanlış anlamayın yaşatmak Allah’a mahsus, haşa öyle bir iddiamız yok. O’nu çizgi roman karakterine dönüştürdüm. Eşo Diyeze, O’nun gibi espritüel, hazır cevap, dobra, zeki ve korkusuzdur.
Değerli Büyüğümüz Ressam Murat Sevinç’in çizgileriyle de Eşo Diyeze hayatımıza girdi.
Elazığ yöresinde ‘Ayşe’ ismi genelde ‘Eşo’, ‘Teyze’ ise ‘Diyeze’ ve ‘Mehmet’ ise ‘Mamoş’ olarak söylenir.
İlk olarak Eşo Diyeze, depremi ve virüsü dile getiren olaylarla karşımıza çıktı. Ciddi konularda insanlarla şakalaşarak gülümsetti, zaman zaman ise eleştiri şeklinde kara mizah yaptı.
Dındik Dergisi yeniden kapanınca, Eşo Diyeze ve Ailesi tarihin sararmış sayfalarında yerlerini aldılar.
Siz değerli okuyucularımızın “Keşke yeniden yayınlansa. Çaydaçıra’da yayınlasın.” gibi tavsiyeleri dikkate alarak, Eşo Diyeze’nin hikâyelerini yeniden yayınlamaya karar verdik.
Umarım beğenirsiniz.

Yücel ÇAKMAK

İLK YAYIN-TEMMUZ 2020

ALLAH VAR ÇOĞ EYİDİ

Valinin tayinin çıkması Elazığ'da üzüntüyle karşılandı. Atama kararına tepki gösteren Eşo Diyeze, Hükümete bir mektup yazar:

"Sevgili Devlet büyüklerim… Duydum ki Valimizi burdan almışsınız. Biz bu karara çoğ üzüldük. Valimizden memnunduk. Yaşlıyla yaşlı çağayla çağa oluyordu. Ne zaman televizyonda görsem. Daimi Elazığ'ı gezidi. Ya çağalarla oyun oynidi. Ya da şiir yazidi. O bizi sevmişti biz on sevmiştik. Allah var eyi insandı. Turizmi seven bir valiydi. Bir gün göldeydi. Bir gün kayıdı. Hatta kanyon mu konya mıydı? Onu da o bulmuştu. Gençlere kitap dağıttı. Sevgili Devlet Büyüklerim, sizi çok seviyordu. Daima sizle birlikteydi. Odasının başköşesinde sizin resminiz asılıydı. Siz ne dediyseniz eksiksiz yaptı. 3 çağası bile vardı. Hatta bıyığ bile bıraktı. Dürt dörtlüktü… Niye Elazığ'dan aldınız?"

HEÇ DADIM YOH

Eşo Diyeze, kapının önüne minder atmış oturuyordu. Bir yandan çekirdek çitliyor bir yandan da ofluyor pufluyordu.

Bunun bu halini gören komşu kadınlar işlerini güçlerini bırakıp, Eşo Diyeze'nin yanına geldiler.

- Eşo Diyeze bu ne hal? Burnundan soliyorsun…
- Bilmim… Canım sığıli… Heç dadım yoh…
- Sen bu saatte eşikte de oturmazdın? Ne ola ki acep
- Heee… Oturmazdım. Esgiden Müge Anli'yi seyrederdim. Ahşamları da Esra Erol'u seyrederdim. İkisi de bitti. Televizyonlarda seyredecek bi şey kalmadı. Canım sıhıli…

EZBET ÇORBASI

MALZEMELER

1 Su Bardağı Dövme
1 Çay Bardağı Mukaşer
1 Çay Bardağı Yeşil Mercimek
2 Çorba Kaşığı Tereyağı
1 Adet Soğan
1 Çorba Kaşığı Biber Salçası
1 Çorba Kaşığı Domates Salçası
1 Çorba Kaşığı Un
6 Su Bardağı İlik Suyu
1 Çay Kaşığı Pul Biber
1 Çay Kaşığı Karabiber
1 Çay Kaşığı Kimyon
1 Çay Kaşığı Dağ Anığı
1 Tatlı Kaşığı Tuz

YAPILIŞI

Tencereye bir gün önceden suya konulmuş mukaşer, yeşil mercimek ve dövme ilik suyu ile haşlanır. Ayrı bir tavada tereyağı eritilir. Rendelenmiş kuru soğan ve tuz eklenip tereyağında kavrulur. Salçalar eklenip tekrar kavrulur. Pul biber, Karabiber, kimyon eklenip karıştırılır. Karışım haşlanmış malzemenin üzerine eklenip, dağ anığı eklenip tekrar 20 dakika pişmeye bırakılır. Sıcak servis edilir.

NOT: EZBET Harput ağzında hısım, akrabaya yapılan ikram edilen demektir.

genefik yöresel

www.genefik.com

0544 565 4241

İZZETPAŞA MAHALLESİ HALİLBEY SOKAK 8/B
ELAZIĞ MERKEZ